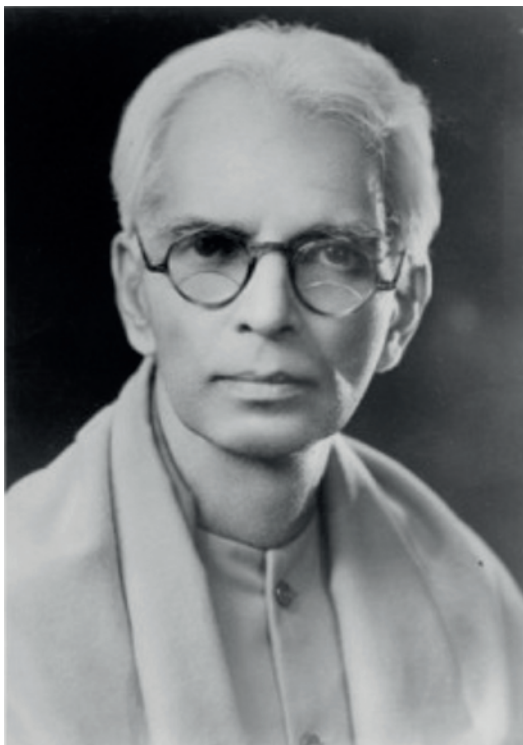

NILAKANTA SRI RAM - MISLI ZA ASPIRANTE - II.

MISLI ZA ASPIRANTE - II.

NILAKANTA SRI RAM

teozofija v sloveniji

Nilakanta Sri Ram

MISLI ZA ASPIRANTE - II.

Naslov izvirnika: Thoughts for aspirants - Second series

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing House, 1974

Prva elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Nilakanta Sri Ram

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125884163

ISBN: 978-961-6561-82-2 (PDF)

**MISLI ZA
ASPIRANTE**

DRUGI NIZ
NILAKANTA SRI RAM

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Predgovor</i>	5
<i>I. Samo-spoznavanje, samo-zaupanje, samo-uresničitev</i>	6
<i>II. Volja</i>	9
<i>III. Resnica</i>	11
<i>IV. Znanje</i>	19
<i>V. Modrost</i>	22
<i>VI. Božanska modrost</i>	27
<i>VII. Ljubezen</i>	30
<i>VIII. Lepota</i>	36
<i>IX. Enost</i>	40
<i>X. Individualnost, posameznik</i>	44
<i>XI. Svoboda</i>	47
<i>XII. Realnost</i>	54
<i>XIII. Harmonija</i>	56
<i>XIV. Sreča in zadovoljstvo</i>	58
<i>XV. Mir</i>	62
<i>XVI. Pomoč in služenje</i>	64
<i>XVII. Skromnost in preprostost</i>	67
<i>XVIII. Meditacija</i>	70
<i>XIX. Religija, morala</i>	72
<i>XX. Ideali in vrednote</i>	75
<i>XXI. Dajanje in sprejemanje</i>	78
<i>XXII. Kreposti</i>	80
<i>XXIII. Odnos</i>	88
<i>XXIV. Razumevanje</i>	93
<i>XXV. Bratstvo</i>	100
<i>XXVI. Duh, duhovnost</i>	103
<i>XXVII. Umetnost življenja</i>	111
<i>XXVIII. Pot</i>	115
<i>XXIX. Proti zvezdam</i>	118
<i>XXX. Adept ali Mojster</i>	120

Predgovor

*Aspiracija je gibanje človekovega uma in srca proti nečemu,
kar je čisto in lepo.*

*Pri tem človek prejme blagodejen vpliv,
ki ga objame s svojo celovitostjo.*

To je plamen zavesti,

ki se dviguje in potaplja v nek aspekt neskončne lepote večnega Duha.

N. Sri Ramove “Misli za aspirante” so vir navdiha za mnoge. Medtem ko je N. Sri Ram pripravljala material za ta drugi zvezek, nas je zapustil. Tako na nesrečo ni mogel dokončati tega, kar se je namenil, vendar imajo tudi ti, neobdelani deli, tisto iskreno kvaliteto mišljenja in poetičen, a natančen izraz, ki je značilen za besede, s katerimi je obdajal svoje misli.

Sestavljalnica Prvega niza, Miss Elithe Nisewanger je bila odgovorna tudi za izbor in ureditev materiala za ta drugi zvezek. Izražamo ji svojo zahvalo, za to, ker je omogočila izdajo te knjige.

Naj ne bi imel drugačnega cilja kot Naravnega cilja, nobenega drugačnega načrta kot le Božjega, drugačne ljubezni kot le človeške ljubezni, drugačne volje kot le volje Večnosti.

Samo-spoznavanje, samo-zaupanje, samo-uresničevanje

Samo-spoznavanje je edina osnova
za kakršnokoli globoko spremembo ali preobrazbo posameznika,
ki mora izhajati iz notranjosti,
če naj bo trajna in ima tisto čisto duhovno kvaliteto,
ki ne more oveneti ali pa se posušiti.

* * *

Naučiti se moramo hoditi z lučjo v naši notranjosti,
četudi je, za enkrat ta luč še medla in pridušena.

* * *

Znanje o zunanjem svetu moramo uravnovesiti z znanjem o sebi.
Ko človek koplje globoko po sebi,
tam začuti temeljno istovetnost življenja in enost vsega človeštva.

* * *

Ta sestavljena entiteta, "jaz", izgubi svojo identiteto in moč,
ko človek odkrije različne elemente, ki jo sestavljajo.

* * *

Samo-zaupanje vključuje psihološko neodvisnost od česar koli,
kar je zunaj človeka.
Takšna neodvisnost odpravi strah in človeka napolni z dostojanstvom,
ki je povsem naravno za tistega, ki doseže to stanje.

* * *

Pot do resničnega, notranjega, jaz-a pelje
preko prenehanja istovetenja s tistim neresničnim, zunanjim jaz-om;
višje dosežemo samodejno, ko se oddaljimo od nižjega.

Samo-spoznavanje, celo na svojem začetku, poraja modrost.

* * *

Vsak od nas je še vedno na stopnji, na kateri mora odkrivati resnično noto ali akord svoje osnovne individualnosti in genija.

* * *

Absolutno sprejemanje pravičnega Zakona,
ki vlada vesolju in temelji na poznavanju njegovega obstoja,
ne pomeni ne zavračanja ne iskanja tega,
kar ta Zakon prinaša ali vsebuje.
Celo brez tega poznavanja
človek lahko z ravnodušnostjo prevzame tisto, kar prihaja.

* * *

Neodvisnost ne pomeni stati ob strani;
obstaja lahko v mehki notranji soodvisnosti,
v zaupanju v drugega in brez elementov prizadevanja,
da bi kaj pridobili za sebe.

* * *

Vsak človek se mora spoznati takšnega kot je,
se zavesti vplivov, ki oblikujejo njegovo mišljenje in delovanje,
če bi se rad izognil temu,
da bi pred sveti sedež Resnice postavil svoja zmotna mnenja,
svoje nespametne utvare in predstave.

* * *

Biti samostojen v svojem srcu in umu,
z naravo,
ki je ni zbral skupaj svet,
pomeni, biti eno z vsem Življenjem,
biti odziven na njegov klic v kakršnikoli obliki;
le v taki samostojnosti je samo-uresničitev.

Prvi korak proti samo-spoznavanju mora postati
zavestnost o tisti trdi školjki v naši naravi,
ki je sestavljena iz naših ustaljenih navad mišljenja in delovanja,
o tisti senčni stvari,
ki je neprosojna za žarke našega lastnega razumevanja.
Zavestnost o njenem obstoju ustvari pot žarkom človekove inteligence
in sproži proces njene razgraditve.

Volja

Volja, v duhovnem smislu,
mora so-obstajati z inteligenco in ljubeznijo,
biti prepojena z vsemi kvalitetai,
ki pripadajo duhovni naravi človeka.

* * *

Vesolje, ki vključuje vsa življenja in vse stvari v njem,
lahko zaznavamo kot tistega,
ki z Voljo po obstoju omogoča obstoj, manifestacijo.

* * *

Popolnost človeka lahko uresničimo kot možnost takrat,
ko v človeku, ki teži k temu cilju,
obstaja sprememba volje ali nagnjenja.

* * *

Preden se lahko manifestira in skozi nas deluje Božanska Volja,
mora priti do odpovedi osebnosti, sebični volji ločenega jaz-a.

* * *

Volja Duha ni volja slepe materije,
mehanske samo-vsiljivosti ali agresivne samo-obrambe.

* * *

Ko enkrat vnesemo našo voljo, ki je nagnjenje srca,
v tiste stvari,
ki jih lahko svobodno delimo,
namesto v stvari,
ki ločujejo,
postanejo bratstvo, svoboda in sodelovanje naš način življenja.

Svobodna volja lahko obstaja le v stanju notranje svobode,
ki je neodvisnost človekove zavesti od vseh prisil,
najsi zunanjih ali notranjih.

* * *

Voljo jaz-a lahko spremenimo v brezosebno voljo z razumevanjem,
ki prodre v vse aspekte našega življenja.

* * *

To, kar imenujemo Volja Duha,
je povsem svobodno gibanje,
ki se poraja v globinah človekovega bivanja,
ki ustvarja in valuje skozi oblike,
ki se izražajo v popolnosti in so z njo prepojene.

Resnica

Resnica, v pravem smislu,
pripada duhovnemu aspektu človeka,
in valuje v vsakega,
katerega narava je dovolj čista, da jo lahko sprejme;
človek je ne more najti izven sebe.

* * *

Obstajajo aspekti Resnice,
ki jih lahko odkrijemo le v sebi in na noben drug način;
in ti so najbolj vreden del življenja.

* * *

Preden človek lahko pride do resnice,
mora v njem obstajati ponižnost, odsotnost samoljubja,
priznavanje lastnih omejitev in pripravljenost na učenje.

* * *

Največja možna lojalnost
je ustreznost človekove zunanje narave z resnico v njem,
z duhovnim aspektom njegovega bivanja, ki objema to resnico.

* * *

Preden se lahko v človeku uresniči Resnica,
ki je transcendentna in obenem prisotna v naravi stvari,
mora človek očistiti srce,
se resnično krstiti, če to povemo metafizično.

* * *

Človek mora v sebi odkriti, kaj je resnica.
Ko jo najde, jo je sposoben svobodno izražati,
brez pretiravanja ali napak.

Tisti, ki želi najti resnico,
se mora najprej soočiti s samim seboj, takšnim kot je,
in biti pripravljen stopiti iz tistega kalupa,
ki je kreacija njegove preteklosti.

* * *

Vsak človek,
ki je v svojem najbolj notranjem jaz-u neuničljiva duhovna enota,
bo prišel do Resnice,
ki ni ločljiva od njega, na svoj lasten način in v polnosti časa.

* * *

Na vsakem koraku moramo biti pozorni ali smo na poti k Resnici,
ki je tudi pot ljubezni.

* * *

Zaznavati napačnost ali neprijetnost nečesa
pomeni zaznavati resnico ali lepoto, ki jo prekrivata.

* * *

Ko bo človekova celotna zunanja narava
postala manifestacija notranjega, duhovnega človeka,
potem bosta, tako resnica kot tudi lepota,
ki sta bili v njem latentni,
sijali skozi vsako delovanje, vsako gibanje mišljenja in čutenja
ter skozi vsak odnos v njegovem življenju.

* * *

Le s prenosom v delovanje, tega, kar zaznamo kot resnico,
lahko človek polno uresniči svojo naravo.

* * *

Tisto resnico, ki pripada bistvu stvari,
lahko vidimo le v njenih manifestacijah in skozi njeno delovanje.

Da bi lahko odkrili izjemen pomen besede “Resnica,”
moramo najprej prevzeti najbolj stroge standarde resnicoljubnosti,
v svojem življenju in razmišljanju.

* * *

Spoznati moramo to, kar dejansko obstaja kot resnica v neki stvari,
in da je to, kar um pojmuje in za kar misli, da je resnično,
lahko nekaj drugega.

* * *

Da bi lahko spoznali resnico, ki je v človeku,
mora najprej obstajati pripravljenost srca,
da bo iz človekove narave odstranilo vsak element,
ki bi lahko izkrivil, pokvaril ali degradiral njeno izvorno čistost.

* * *

Resnico si lahko zamišljamo kot pomen,
ki ga katerikoli skupini dejstev podarja notranji Duh;
in ta pomen vsebuje vpliv in moč,
ki lahko vstopita v same korenine človekovega bivanja.

* * *

Najbolj od vsega potrebujemo spoznanje tistih resnic,
ki pripadajo temeljni naravi stvari,
resnice, ki so najbolj praktičnega kot tudi najbolj globokega pomena.

* * *

Resnico, ki pripada življenju, njegovemu delovanju in naravi,
lahko v njeni polnosti človek izkusi le takrat,
ko sta um in srce popolnoma odprta.

* * *

Človek mora imeti duh svobodne in neosebne raziskave,
če želi doseči resnico, najsi je ta povezana s čemerkoli.

Vi lahko odkrijete resnico,
najsí je to resnica znotraj vas,
ali pa resnična narava in bistvo katerekoli stvari v veselju,
le preko določenih pogojev v vas samih,
ob katerih si um preneha izmišljati iz svoje nevednosti
in postane služabnik inteligence, ki ga presega.

* * *

Živeti življenje resnice pomeni veliko več kot le govoriti resnico;
človekova celotna narava
se mora očistiti in prepojiti s čutenjem resničnosti.
Priti mora v popolno harmonijo z resnično naravo stvari.

* * *

Le miren in sproščen um se lahko vedno približa resnici.

* * *

Človek mora najti resnico
preko pravilnega načina življenja
in pravilnega delovanja na vsaki ravni bivanja,
in se tako pripraviti na srečanje z njo.

* * *

Spoznanje Resnice, ki revolucionalizira in harmonizira življenje,
se lahko dogodi le takrat, ko jaz,
ki je koncentracija reakcij in amalgam osebnostnih predstav
prežetih z duhom napadalnosti,
izgine in ji odstopi prostor.

* * *

Resnica ni ne stara ne nova.
Približati se ji moramo z umom, ki je svež in odprt,
z umom, ki se je pripravljen učiti.

Katerokoli resnico globokega pomena
moramo izkušati z vso polnostjo lastnega bitja.

* * *

Tista resnica,
ki lahko prevzame podobo človekovega lastnega,
edinstvenega razumevanja življenja,
vesolja vseh stvari v obstoju,
se nahaja globoko v nas,
pokopana pod številnimi plastmi mišljenja in navad.
Najbolj pomembno delo v življenju je
razgradnja teh plasti in s tem omogočiti resnici, da zaživi.

* * *

Le z vključitvijo resnice spoznavamo s srcem.
To je edini možen način, da lahko pridemo do njene polnosti,
ki jo je mogoče odkriti v naši notranjosti.

* * *

Najvišja resnica, ki jo je mogoče najti,
mora biti resnica, ki je istovetna z našo najbolj notranjo naravo;
vsak jo mora odkriti sam.

* * *

Pot do resnice, ki naj bi jo našli v sebi,
je v tem, da se človek znebi vsega,
kar je zbral in s čemer se je poistovetil,
da se omeji na stanje,
v katerem človek obstaja le kot točka brez razsežnosti.
Tako neoviran človek postane v srcu in umu preprost,
predan stanju preprostosti kot tudi svobode,
v katerem so vsa njegova nagnjenja in zmožnosti v službi te resnice.

Intelekt sam po sebi lahko razkrije le obliko stvari;
da bi razumeli resnico življenja,
ki se manifestira skozi naravo in kvaliteto te oblike,
potrebujemo neposreden pristop.

* * *

Opraviti moramo jasno razlikovanje med resnico in videzom resnice,
njenim nadomestkom ali zunanostjo.

* * *

Temeljne resnice so tiste,
ki pripadajo našemu lastnemu bitju in so od njega neločljive.

* * *

Najti moramo svojo pot do srca stvari,
resnico, ki je tam, ki je bistvena, ki podarja življenje,
ki lahko preobrazi naše bitje in revolucionalizira naša življenja.

* * *

V zvezi z vsemi zunanjimi stvarmi počiva Resnica
v odkrivanju stvari, takšnih kot so;
ne le njihovega videza in suhih dejstev o njih,
ki se nas ne dotaknejo globlje,
ampak tudi tistih notranjih ali idealnih oblik,
ki so osnova teh videzov.

* * *

Resnice,
v njenih najbolj subtilnih in globokih aspektih,
kjer prevzame pomen, ki si ga težko predstavljamo,
ne dosežemo z mišljenjem,
ampak se ta razodeva s sposobnostjo,
ki najbolje zaznava takrat, ali le takrat, ko je um miren.

Resnica je večplastna in neskončna;
človek mora biti odprt za katerikoli njen nov aspekt,
ki je lahko prikrit ali katerega bi bilo mogoče odkriti.

* * *

Le ko se človek svobodno in prostovoljno obrne proti Resnici,
ki bi jo lahko opisali kot duhovno,
ujame žarke njene razsvetlitve.

* * *

Človek lahko zazna resnico v popolnosti le takrat,
ko je um osvobojen vseh pritiskov,
vseh motenj, zahtev in kakršnekoli druge manifestacije ločenega jaz-a.

* * *

Ni tako pomembno to, da sprejmemo katerokoli ločeno resnico,
kot to, da bi morali biti voljni razumeti vse stvari sami zase
in doseči polnost Resnice.

* * *

Da bi bili odprti za resnico, mora v nas obstajati občutljivost,
ki prihaja, ko iz naše narave odstranimo vse cikle in ovire,
ki so se izoblikovale skozi čas in izkrivile njeno izvorno stanje.

* * *

V zvezi s temeljno Resnico stvari ni nič,
kar bi bilo “sodobno” ali “staro,”
čeprav se pristop do nje lahko spreminja.

* * *

Ko je človek v stanju sprejemanja,
Resnica valuje vanj sama po sebi;
ni mu potreben velik napor, da bi jo našel.

Preden poskušamo razširiti Resnico,
jo moramo, ne le razumeti intelektualno,
ampak se moramo v njej tudi ukoreniniti,
tako da postane naša lastna.

* * *

Resnica je resnica in ne priznava slabljenja ali kompromisa.

* * *

Pot do resnice je tako pomembna kot resnica sama,
saj je le njen aspekt ali razširitev.
Resnica ni le to, kar je na koncu,
ampak tudi gibanje, ki zaokroži ta konec.

* * *

Človek ne more nikoli priti do resnice preko argumenta,
če celotna gonilna sila, ki se nahaja za argumentom,
povezanim z njegovim primerom,
brani njegovo stališče in ga poskuša uveljaviti.

* * *

Vsako izražanje s čisto zavestjo
v stanju notranje harmonije je izražanje nekega aspekta Resnice,
ki je kreacija Duha, del njegovega življenja.

* * *

Le resnica, do katere človek pride sam,
resnično preobrazi njegovo življenje;
drugi lahko le nakažejo njeno splošno naravo,
predlagajo njeno obliko in izraz.

Znanje

Resnično znanje izhaja tako iz srca kot iz uma.
Ni le neka mentalna zaznava oblik stvari
ali poznavanje njihove materialne narave;
vključevati mora dušo stvari, božanske ideje, ki jih prikrivajo.

* * *

Ko ni prepada med spoznavalcem in spoznanim,
med subjektom, ki zaznava in izkuša, ter njegovim objektom,
nastopi poznavanje z istovetnostjo, popolno in neposredno.

* * *

Poznati in obenem biti brez vezi,
ki se vežejo na to znanje,
je idealno stane poznavalca.

* * *

Obstaja določena vrsta znanja, ki ti ga sploh ni potrebno iskati.
Ostani popolnoma miren in neprizadet
in znanje bo valovalo vate
zaradi tvoje sprejemljivosti, privlačnosti pozitivnega k negativnemu.
Celovitost znanja obstaja le takrat,
ko obstaja odziv celotnega območja človekovega bivanja
na naravo stvari ali osebe, ki je pred človekom.

* * *

Ne moreš poznati stvari ali osebe,
če obenem ne poznaš njune notranje narave.
In to naravo lahko spoznamo le na način,
ki je soroden čutenju z istovetenjem,
istovetenjem s to osebo ali stvarjo kot s samo-zavestnim dejanjem.

Od tam, kjer smo, lahko pridobimo celovito znanje le,
če poskrbimo,
da so v naši notranjosti odprta vsa sredstva zaznavanja.

* * *

Najbolj vredno je tisto znanje,
do katerega človek pride v globini svojega srca,
s kvaliteto spoznanja, ki ne more obstajati v znanju,
ki ga prejmemo iz kateregakoli zunanjega vira.

* * *

Z lučjo notranjega znanja in ne z usmerjenim umom
i ustvarimo našo pot v kraljestvo duhovnosti.

* * *

Bolj pomembno od katerekoli količine učenja je znanje o nas samih,
takšnih kot smo v resnici,
o vrednostih, resničnih ali zmotnih,
ki so prisotne v našem načinu življenja,
vključno z našimi odnosi do drugih.

* * *

Posameznika ali stvar resnično poznamo šele takrat,
ko se odzovemo na tisto, kar je v njem dobrega in lepega.

* * *

Čistost uma in srca je bistvena za znanje,
ki ni površno, ki ni le poznavanje videza stvari.

* * *

Resnično poznavanje zahteva popoln odziv na resnico stvari,
ki naj bi jo spoznali;
ne le na njeno zunanjo obliko,
ampak tudi na to,
kar se nahaja za obliko in se skozi njo izraža.

Znanje o zunanjih stvareh ne more nadomestiti znanja o sebi,
ki mora vključevati to, kar smo pod zunanostjo,
ki je površinska in prehodna.

* * *

Človeka resnično spoznamo šele takrat,
ko pod različnimi maskami
rase, narodnosti, religije, idej, navad, okusov in vsega drugega,
kar je naš pogojeni del,
stopimo v stik s temeljnimi aspekti njegove človeške narave.

Modrost

Modrost je cvetenje naše čiste narave,
znanje, ki je tudi ljubezen,
s prebujenim občutkom za lepoto in globok pomen stvari.

* * *

Tista modrost, ki lahko ureja vse stvari,
ni le v Naravi, ampak tudi v globinah, ki obstajajo v nas;
iz teh globin se lahko porodi le takrat, ko je pot čista.

* * *

Znamenje modrosti je v tem, da vidimo vse stvari v pravi perspektivi.

* * *

Poznavanje prave vrednosti in različnih načinov,
na katere valuje in se izpopolnjuje življenje,
in ne le suhih dejstev ali abstrakcij,
je tisto, kar lahko povežemo z modrostjo.

* * *

Študent Modrosti se mora naučiti povezati svoj um s svojim srcem
in se odzivati na kvalitativne aspekte življenja
ter ločevati med njegovimi melodijami in neuglaščenostmi.

* * *

Ni resnične modrosti,
dokler človek sam ne preuči narave in ne ovrednoti osnove,
na kateri temeljijo njegove raznovrstne ideje.

* * *

Modrost predstavlja nezmotljiv občutek
za pravičnost, instinktivno prepoznavanje smeri, ki ji je slediti;
pravilna ocena in presoja.

Način, na katerega se človek notranje odziva na dejstva in ideje,
določa to, ali je človek moder ali ne,
celo neodvisno od tega, kar bi, ali pa ne bi,
naredil na zunaj v zvezi z njimi.

* * *

Modrost je v izrazu človekovega bivanja, v načinu,
na katerega razmišljamo ali čutimo,
v načinu ravnanja, okušanja in delovanja.

* * *

Dih modrosti pripada življenju v njegovi neponarejeni čistosti.

* * *

Resnična modrost se lahko razraste le iz čiste zemlje.
In taka modrost predstavlja novo bitje,
brez vsakršnega odtenka ali sence starega.

* * *

Povsem zavreči nekaj, na kar se človek ne odziva z naklonjenostjo,
ni način, kako biti moder,
kajti to je lahko le odziv iz spleta predstav in vplivov,
ki smo jih prenesli iz preteklosti.

* * *

Modrost je kvaliteta, ki mora rasti iz korenin človekovega bivanja,
e kvaliteta človekovega srca in ne toliko uma,
in ki se izraža v vseh njegovih dejanjih.

* * *

Kjerkoli obstaja Modrost, razločno od znanja, obstaja luč ponižnosti.
Ponižnost omogoča modrost.

Celo drobna modrost bi morala človeka pripeljati do spoznanja,
da je tisto, kar je pomembno,
način življenja
in ne razlike v pogledih, ki so sorazmerno prehodne.

* * *

Modrost počiva v razmišljanju, čutenju in delovanju
v skladu z Resnico vseh stvari v življenju.

* * *

Človek se uči biti moder le,
če deluje v budnosti in celostno, ne mehanično;
delovanje brez modrosti je norost
in modrost brez delovanja je le hrom in negiben nadomestek.

* * *

Modrost se v svoji popolnosti kaže kot sinteza vseh vrlin;
o njej govorijo kot o prvi med njimi.

* * *

Le, ko posvetimo pozornost
našim mislim, čutenjem in dejanjem, dosežemo resnično modrost.
Ne moremo si je izposoditi pri zunanjih virih.

* * *

Modrost duše pripada notranji naravi stvari
in je produkt človekove samo-uresničitve,
je nektar, ki podarja življenje, pomlaja in omogoča,
da človek postane drugačen kot je bil,
bolj koristen in lepši, v vsakem oziru.

* * *

Modrost ne počiva v kopičenju znanja ali informacij,
ampak bolj v odkrivanju pravilnosti in v pravilni uporabi znanja,
ki ga posedujemo.

Modrost je resnica v delovanju;
ko človek poseduje določeno resnico ali spoznanje,
lahko delovanje, ki iz njega izhaja,
če se ne meša z drugimi faktorji,
imenujemo modro.

* * *

Le modri se uči iz izkušnje;
pravilna drža uma mora človeka voditi v razmislek o
in v razumevanje smisla vsake izkušnje, najsi prijetne ali neprijetne,
na videz nepomembne ali pomembne,
vplivajoče na druge ali le na posameznika.

* * *

Modrost, ki lahko porodi nov red stvari,
mora zrasti iz človekovega načina razmišljanja in delovanja,
kar se kaže v njegovih odnosih z drugimi.

* * *

Biti brez zapletov,
brez kakršnekoli nepristnosti v mišljenju ali delovanju,
ne-zavedajoč se sebe,
je pot preprostosti, lepote in svobode.
Človek ne potrebuje druge modrosti.

* * *

Da bi bil resnično moder,
mora človek posedovati zelo prožen um in srce,
stanje notranje sprejemljivosti in občutljivosti.

* * *

Ko Modrost najde svojo pot v življenje,
to prevzame drugačen smisel,
nov lesk in kvaliteto.

Narava resnice je tista, ki se razkrije znotraj, ko je pot čista,
in ki se prikaže, ko se razpršijo ali izginejo oblaki,
ter se manifestira kot Modrost,
ki predstavlja izjemnosti v življenju.

* * *

Človek postane moder,
ko polno uresniči svoj resničen odnos do vesolja, katerega del je.

Božanska modrost

Božanska Modrost se izraža v tisti resnici,
ki se nahaja v celotni Naravi in v vseh stvareh, ki obstajajo;
karkoli pripada tej resnici, ali pa je kak njen del,
mora, neposredno ali posredno, vplivati na človekovo življenje.

* * *

Če gledamo na Teozofijo kot na prastaro Modrost,
ki razsvetljuje vse aspekte obstoja,
človekovega življenja in razvoja,
potem lahko vidimo,
da je to Modrost, ki jo je potrebno živeti,
s sporočilom o njeni večni sili in veljavi.

* * *

Modrost, ki jo iščemo, kateri smo se zaobljubili,
bi morala nenehno preobražati naše življenje,
širiti in poglobljati naše življenje ter očiščevati naše težnje.

* * *

Življenje, duh in usmerjenost, je tisto,
kar bi morali povezati z Modrostjo, ki jo imenujemo božanska;
ki je vitalna in pomembna
in ne neko intelektualno razumevanje načel,
ki se prevaja v gole abstrakcije.

* * *

Teozofija je sinteza vseh znanih resnic.
Njena celovitost zajema tudi nepoznano,
zato je njen vpliv usmerjen na oblikovanje
perspektive enosti in preprostosti, ki izhajata iz nje.

Božanska Modrost, kot jo poznamo,
mora vključevati občutek za latentno v življenju,
za njegovo naravo in namen,
kot tudi poznavanje narave njegovih manifestacij
v življenjskih procesih.

* * *

Teozofija, kot brezmejna Modrost,
ne more biti omejena z nobeno doktrino.
Njeno resnično naravo mora odkriti in razumeti vsak človek sam,
preden jo lahko začne deliti z drugimi.

* * *

Ker je Teozofija osrednja Modrost, ne more biti nič,
kar se nahaja v življenju, izven njenega področja;
zato tudi ne more biti nič, kar dobrega pripada človeštvu,
izven zanimanja resničnega teozofa.

* * *

Kadarkoli naletimo na resnico,
ki se naslanja na tisto našo najbolj notranjo naravo,
ki je vedno nepokvarjena,
je to pristen žarek Modrosti.

* * *

Teozofija je poznavanje resnice v vseh njenih aspektih,
ali bolj natančno,
je srce resnice, ki pripada naravi Principa,
prisotnega v vsem, kar obstaja.

* * *

Božanska Modrost obstaja v Naravi
kot lepota zemlje, neba in cvetic;
ne izhaja iz nobene avtoritete.

Teozofija je študij,
ki se, ko ga enkrat začnemo, nadaljuje za vedno,
ne le skozi eno samo človekovo življenje,
mpak tudi skozi vsa, ki še prihajajo.

* * *

Tisti, ki ljubi tisto Modrost,
o kateri lahko upravičeno govorimo kot o Božanski zato,
ker se poraja v nebesih,
preneha posvečati pozornost veličinam,
ki jih tako ceni širni svet.

* * *

Že drobno poznavanje Znanosti o Jaz-u, ki jo imenujemo Teozofija,
sproži gibanje procesa sprememb,
zaradi katerega začne človek gledati na vse stvari z drugačnimi očmi.

Ljubezen

Ljubezen se bo dvignila kot sonce ob zori, ko se bo odprlo srce,
osvobojeno vseh togosti in samo-osredotočenosti.

* * *

Sposobnost za ljubezen počiva v nepokvarjeni naravi človeka,
v naravi, ki je tako občutljiva kot tudi močna,
sposobna sočutno drhteti z vsako obliko življenja,
z vsako v skladu z njenim načinom delovanja in njeno vrsto.

* * *

Ljubezen ali altruizem je edini motiv,
ki ga priznava resnični Okultizem.

* * *

Ljubezen v pravem pomenu besede je energija,
ki pripada celovitosti tiste zavesti,
ki vključuje zavest vsakega in vseh bitij.

* * *

Žarčenje in duh ljubezni sta tista,
ki sta najbolj pomembna pri pomoči drugim.

* * *

Resnični pomen življenja lahko odkrijemo le v luči ljubezni,
luči, ki pada na vse ljudi, stvari in okoliščine.

* * *

Ljubezen brez vezi, ki porajajo samoljubje,
izhaja iz narave občutljivosti
in se manifestira kot zavestnost, kot inteligenca.
Z mišljenjem se ne moremo potopiti v ljubezen.

Ko obstaja odsotnost vsega tega,
kar razumemo kot samo-osredotočenost,
se spontano manifestira tista notranja luč,
katere narava je tako lepota kot ljubezen.

* * *

Ko je ljubezen duhovna, je to energija,
ki pripada enosti in celovitosti življenja.

* * *

Ko je ljubezen popolnoma nesebična,
določa svoj lasten tok, s katerim prinaša svojo lastno izpolnitev.

* * *

Le ljubezen, v svoji najbolj čisti kvaliteti,
prinaša v manifestacijo duhovno bistvo v človeku in razodeva,
z naravo njegove edinstvene energije,
skrito lepoto tega bistva
v vseh človekovih mislih, čutenjih in dejanjih.

* * *

Ko ljubezen ne izkrivlja jaz,
lahko obstaja sočutje kot tudi čutenje
istovetnosti z osnovno človečnostjo drugega,
najsi je prijatelj, služabnik ali mimoidoči tujec.

* * *

Ljubezen prihaja sama po sebi, ko ni oviranja;
in največja ovira je sebičnost,
ki ustvarja notranjo ječo,
ki človeka oddalji od drugih.

Čista ljubezen je iz istega bistva kot altruizem,
poraja se in deluje v tistem brez-časnem trenutku,
ki je prisoten brez kakršnekoli motnje iz preteklosti,
najsi v obliki idej ali motivov jaz-a ali samovolje.

* * *

Ko obstaja resnična ljubezen ali altruizem,
a odpira vrata notranji harmoniji,
ki se razkriva skoraj brezkončno.

* * *

Ljubezni ne more gojiti um,
ampak naravno izhaja iz narave,
osvobodene vseh nečistosti in zapletov.

* * *

Ljubezen, ki ne išče, ne upa in ne pričakuje ničesar v povračilo,
je čisto žarčenje, katerega benigna luč pade na vsakega,
ki se nahaja v njegovem področju.

* * *

Ko obstaja resnična ljubezen,
potem nenavadna in tankočutna lepota,
skrita v objektu ljubezni,
razjasni človekovo vizijo tako kot razsvetljene besede.

* * *

Ljubezen najčistejše vrste prepaja človekovo bivanje takrat,
ko obstaja osvobojenost od okov,
ki jih je ustvaril jaz in njegove vezi.

* * *

Ljubezen je vedno lepa
in omogoča dostop do resnične narave in čistih kvalitet osebe,
ki je ljubljena.

Ko obstaja ljubezen brez elementov posesivnosti ali sebičnosti,
so v njej prisotne ali skozi njo valujejo vse kreposti in dražesti;
ona obnavlja človeka bolj kot katerakoli druga sila.

* * *

Brez ljubezni ne more biti polnosti dejanja,
niti cvetenja tiste nedotakljive, neukrotljive narave v človeku,
ki je duhovna narava.

* * *

Kaj je dejansko ljubezen ni mogoče določiti s mišljenjem,
z razmišljanjem s katerekoli znane predpostavke.
Poroditi se mora sama, svobodno
in ni dovzetna za kakršenkoli proces prisile ali spodbude,
ki bi si ga človek vsilil sam ali pa nekdo drug.

* * *

Ko obstaja ljubezen,
razsvetljuje notranjo naravo objekta ljubezni,
razklene ljubkost, ki je v njem ujeta,
tako kot ljubki kip,
ki ga genialni umetnik zazna
celo preden ga osvobodi iz marmornatega bloka.

* * *

Pomen, veselje in lepota,
ki se sproščajo s cvetenjem narave duše,
odsevajo v ljubezni,
celo v taki, ki jo poznamo mi.

* * *

Čista ljubezen nikoli ne postavlja pogojev.
Ne pripada jazu, ki temelji na spominu in pričakovanju;
dviguje se iz narave samo-odpovedi.

Ko obstaja v človekovem srcu ljubezen, je to stanje samo-zadostno.
Delovala bo na svoj način,
v kakršnikoli okoliščini
in njeno delovanje bo v tej zvezi pravilno.

* * *

Ljubezen, sočutje, altruizem so aspekti razlivanja notranje Luči.

* * *

Želja prevzame aspekt ljubezni takrat,
ko njena energija ne temelji ne na jaz-u, niti se k njemu ne vrača.

* * *

Ko človek ljubi, deluje s svojim celotnim bitjem.
In vse so njegovi ljubezenski izrazi,
tako dejanja kot najboljše misli ali katerokoli drugo gibanje v njem,
ki ga podvzame.

* * *

Popolnost ljubezni do vseh bitij se lahko manifestira le takrat,
ko se gošča kama-manasičnega bitja očisti vsega,
kar jo kvari in dela trdo.

* * *

Obstaja ljubezen, ki odpira oči duše,
osvetljuje vse, kar je najlepše v ljudeh in stvareh.

* * *

Narava ljubezni, ki pripada človekovi duši,
njegovemu nezemeljskemu delu,
je tudi narava modrosti.

* * *

V ljubezni, ki ne zahteva ničesar zase,
ne more biti nobene sence ali ločenosti.

Odsotnost sebičnosti in razumevanje soljudi,
ki ju ne obarva nobena reakcija,
sta tisti, ki porajata najčistejšo ljubezen v duhovnem smislu.

* * *

Ko obstaja resnična ljubezen, sočutje ali naklonjenost,
nosi s seboj blagoslov,
ki se ga človek ne zaveda,
ki pa ga drugi sprejema nekje globoko v sebi,
celo ne da bi ga poznal.

* * *

Ko je človekova notranja narava tako prebujena,
da vidi skrito lepoto v vseh stvareh,
potem je njegova ljubezen univerzalna.

Lepota

Razcvet možne dobrote v vsakem trenutku v svojo ustrezno lepoto
je izpolnitev najvišjega življenjskega smisla.

* * *

Vsa lepota se poraja kot izraz Enega Življenja,
ki je neskončno in raznovrstno.

* * *

Lepota pripada kraljestvu izkušnje in ne formalnega znanja;
in popolnost izkušnje počiva v delovanju
in gibanju naših najglobljih aspektov,
ki bi jih lahko imenovali duša.

* * *

Mi živimo v oceanu življenja,
ne da bi se zavedali večjega dela lepote,
ki pripada najbolj pomembnim izrazom življenja;
zgrešimo ga zato,
ker smo osredotočeni le na iskanje ugodja na fizični in psihični ravni,
ki sta v bistvu površinski.

* * *

Obstajajo aspekti lepote, ki niso objektivni ali fizični,
ampak odsevajo iz narave duše,
narave, ki je osnova vseh stvari v obstoju,
v njenem psihičnem in ne-fizičnem dvojniku.

* * *

Zaznava resnične lepote zahteva čistost srca,
iz katere izhaja jasnost vizije in presoje, ki ni pogojena,
ampak svobodna ob čutenju narave stvari, takšne kot je v resnici.

Le čista zavestnost, ki je brez predsodkov in brez motenj,
lahko odseva vsako stvar kot neomadeževano ogledalo
in v trenutku prepozna lepoto ter se odziva s svojo celovitostjo.

* * *

Ko zaznamo resnico, ki je v skriti naravi - pravo dušo stvari,
tam odkrijemo tudi lepoto,
ki predstavlja poezijo življenja, poetični aspekt Resnice.

* * *

Le, ko je za svetlobo in resnico odprt vsak pedenj človekovega uma,
lahko spozna to, kar je resnično lepo.

* * *

Cilj enega izmed aspektov evolucije je v tem,
da razkrije skrito lepoto stvari.
V človeku je več lepote srca, uma in duha
kot pa same zunanje oblike.

* * *

Vsaka lepa oblika delovanja in ravnanja izraža kvaliteto duše.

* * *

Življenje je Energija, ki se giblje na brezštevilne načine.
Narava tega gibanja je tista,
ki jo subjektivno izkušamo kot lepoto
in ki objektivno odseva v oblikah, ki jih je zasnovala ta Energija.

* * *

Lepoto v človeku, v njegovi naravi, srcu, umu in duši -
ki je tudi njegova resnica -
lahko spoznamo le preko odziva, ki je soroden čutenju in ne mišljenju.

Da bi lahko spoznal lepoto v njenem notranjem bistvu,
mora biti človek občutljiv,
ne le za fizično obliko in gibanje,
ampak tudi za čutenja in potrebe drugih.

* * *

Lepota ne potrebuje dokazovanja.
Če človek ustvari nekaj resnično lepega,
je to del nečesa, kar bi moralo obstajati
in ne del nekega osebnega dosežka.

* * *

Vse resnično lepo v življenju lahko in moramo odkriti v sebi.

* * *

Lepota ne počiva le v tem, kar vidimo ali slišimo;
lepota je lahko v človekovem srcu,
v njegovem pogledu na stvari, v njegovih dejanjih.

* * *

V vsem, kar živi, in celo v stvareh,
za katere menimo, da so mrtve,
obstaja skrita lepota,
ki jo človek lahko imenuje arhetipska popolnost.

* * *

Božanska lepota, skriti sijaj znotraj vsake stvari,
obstaja kot njen nesmrtni dvojnik,
ki pa zahteva oči duše, da bi jo lahko zaznali.

* * *

Ker v samem viru življenja obstaja občutek popolnega umetnika,
povsod v Naravi odkrivamo težnjo po oblikovanju stvari
v oblike harmonije ali lepote.

Moč zaznavanja in odzivanja na lepoto
se manifestira le kot individualna zavest,
osvobojena more nase osredotočenega jaz-a,
ki vleče ali potiska raznovrstne točke proti sebi ali od sebe
ter tako izkrivlja celotno polje te zavesti
med obdobjem njene ne-budnosti.

* * *

Če nimamo občutka, s katerim bi lahko zaznali lepoto,
ki se nahaja v notranji naravi stvari,
je celo naša presoja zunanje lepote nepopolna in napačna.

* * *

Lepota, ki se nahaja v srcu stvari,
bo sijala skozi nas ob vsakem dejanju takrat, ko ne obstaja jaz,
ampak le energija ljubezni, ki oblikuje naše dejanje.

* * *

Ko se odzovemo na zunanjo lepoto,
ta lepota na nek način preide v nas in nas prepoji s svojo kvaliteto.

* * *

Obstaja lepota izjemne vrste, ki jo cenijo le redki -
lepota duha, pogleda, drža, nesebičnosti in samo-žrtvovanja.

* * *

Lepota je neskončna in obstaja v oblikah harmonije,
ki so zajete v enosti življenja ali Duha,
Duha, ki je v ozadju tistega Življenja
in ki teče skozi celotno lestvico obstoja.

* * *

Lepota najvišjega reda se poraja iz globin spoznanja, iz samega življenja,
ali iz nekega neznanega vira v njem,
ki prinaša znamenje resnice.

Enost

Enost lahko zgleda kot nekaj abstraktnega,
vendar pa obstaja kot realnost v samem viru življenja
kot glavni izvir zmožnosti,
ki se realizirajo v evlucijskem procesu skozi niz oblik,
od katerih vsaka razodeva enega od aspektov njene narave,
pri čemer je vsaka od oblik, sama po sebi, integracija delov in funkcij.

* * *

Ko v človeku obstaja stanje enosti, ki je celovitost,
je mogoče izraziti svojo realnost,
to je, človekovo pozornost, interes in ljubezen do vsake osebe in stvari,
s polnostjo, ki se ohranja z nezmanjšano močjo.

* * *

Občutek za notranjo enost, čutenje povezanosti z vsakim in vsem,
popolnoma razkroji tisto osamljenost,
ki je posledica. samo-osredotočenosti.

* * *

Nov način življenja se mora začeti z občutkom o enosti človeka,
kot tudi o Enem Življenju med raznovrstnostjo
oseb in različnostmi jezika, oblik in praks.

* * *

Mi vsi smo si različni,
vendar pa je substanca, iz katere smo zgrajeni,
temeljno ista, substanca uma ali zavesti.

* * *

Nobena knjiga nam ne more podariti realnosti
ali sporočiti čutenja tiste enosti,
ki ga lahko izkusimo le izven naše samo-osamitve.

V izvoru je bila enost
in ta enost je tudi konec celotnega evolucijskega procesa,
vendar s to razliko,
da je tisto, kar je bilo na začetku vsebovano,
na koncu objavljeno.

* * *

Le, ko se spustimo pod ali onstran površinske različnosti
do bistvene narave življenja,
lahko spoznamo kaj pomeni Enost;
do takrat smo prisiljeni na ječo ločenosti.

* * *

Človek mora odkriti naravo enosti,
ki edina lahko preoblikuje vse različnosti,
ki obdajajo in ovirajo njegov nerazsvetljeni um,
v obliko, ki bo v soglasju z njegovo resnično naravo.

* * *

Pot nadaljnjega človekovega napredka gre skozi njegovo bistveno enost;
ali bomo to enost dosegli, ali pa bomo uničeni.

* * *

Enost življenja, ki se nahaja za različnostmi videzov in oblik,
lahko spoznamo le v območju samega sebe,
onstran manevrov razuma;
poimenujmo jo: kraljestvo intuicije.

* * *

Ko se bomo spustili globoko v pomen enosti,
bomo odkrili, da je vir in jedro vseh resničnih vrednosti.

Sedanjo mentalno fazo mora nadomestiti cikel,
v katerem bo obstajal občutek za enost življenja,
za njegovo svetost, njegovo izvorno dobroto in lepoto.

* * *

Človeštvo je po svojem izvoru eno in temeljno iz ene substance,
telesne zavestnosti, z različnimi aspekti v izrazu in razvoju.

* * *

Različnosti, ki so prisotne v umu in materiji mračijo enost le,
dokler enost ne postane dejstvo človekove lastne izkušnje.

* * *

Prebuditi se moramo za enost življenja,
za lepoto njegovega gibanja, njegovo rahločutnost in občutljivost,
za spoštovanje njegovih zahtev v vsaki živi obliki,
v vsaki živi stvari.

* * *

Naslednje človekovo obdobje mora pripeljati do enosti človeštva,
razkriti kreposti, ki jih bo porodila enost.

* * *

Enost pomeni tudi celovitost, mir in delovanje,
ki ne izbira,
ki se ne poraja iz prepletenosti precepov in protislovij.

* * *

Vsak od nas lahko postane celovit le preko resničnih življenjskih vrlin;
naša, tako preoblikovana narava,
bo omogočila enost sveta.

* * *

Enost zajema vse in je najgloblja resnica vsega.

Enost, ki je osnova vseh različnosti,
je tista, ki nam omogoča, da si delimo skupno usodo.
Vsak neizogibno deluje na druge ljudi na način,
ki poveča ali zmanjša njegova lastna veselja ali žalosti,
ki so soodvisne,
če njegovo delovanje sledi zakonom enosti,
ki predstavljajo dobro in lepo,
ali pa ločevanja, ki vedno povzročijo popačenja in konflikte.

* * *

Človek se mora potopiti globoko vase,
da bi odkril realnost svoje enosti z drugimi,
saj je ne omogoči zgolj besedičenje o njej.
Za človeka, ki zaznava enost,
je Bratstvo gotovost, stalno prisotna realnost.

* * *

Človek bo sam spoznal enost
vseh posameznih bitij v njihovi temeljni in nepokvarjeni naravi,
ko bo odkril pomen lepega in dobrega,
ki počiva globoko v njegovem bitju.

Individualnost, posameznik

Resnična individualnost človeka
je tisto notranje bitje onstran uma in telesa,
ki je zgrajeno iz čiste substance zavesti.

* * *

Posameznik ni ločen od sveta,
je v njegovem središču;
ko se v njem zgodi sprememba ali preobrazba,
on spremeni tudi okolje,
s svojim odnosom do njega.

* * *

Človekova resnična individualnost,
ki je večno svobodna,
se lahko manifestira le,
če se osvobodi vsakršnega pritiska kot tudi vsakršne subtilne sile,
ki ga spodbuja ali nanj vpliva,
najsi od zunaj ali od znotraj.

* * *

Posameznik je tisti,
v katerem, obstaja možnost spremembe in razvoja;
nove ideje se morajo poroditi v individualnih možganih.

* * *

Resnična individualnost ni rezultat istovetenja,
s katerokoli od preteklih izkušenj,
iz katere izhajajo njene pretekle aktivnosti,
ampak je izraz duha, ki je vedno sam,
s čisto lepoto, ki se poraja iz narave njenih skritih korenin.

Za sedaj smo še površinski in ne dejansko individualizirani.
Vsak od nas teži k temu,
da bi bil del množice ali mase
in na številne načine pod vplivom našega okolja in propagande,
ki oblikuje ume.

* * *

Življenje je univerzalna energija,
vendar pa vedno vsebuje individualno gorišče ali jedro,
v katerem počiva seme individualnega izraza,
ki uteleša tip popolnosti,
v katerega lahko vzcveti.

* * *

Celotna posameznikova narava,
ki je nujno homogena in celovita,
postane razdeljena in ločena med obdobjem nezavednosti.
Pravi namen joge je,
da ponovno vzpostavi njeno celovitost,
brez ene same razpoke ali hibe.

* * *

Vse resnično novo, revolucionarno po pomenu,
vsaka možnost resničnega napredka
se lahko manifestira le iz človekovih globin;
resnična, globoka, temeljna sprememba
mora priti iz individualnosti.

* * *

Vsak posameznik poseduje nenavadnost,

če uporabimo Baconovo frazo,
ki predstavlja njegovo posebno lepoto.
Ta lepota je v tem, kar podarja drugim,
ne da bi se tega sam zavedal.

* * *

Biti individuum pomeni,
da človek postane on sam,
brez sposojenega ali odsevajočega razumevanja;
človek mora sam priti do resnice
glede kateregakoli posameznega vprašanja,
ki pomembno vpliva na njegovo življenje.

* * *

Pomlad človeštva,
ki ob svoji prebuditvi prinaša novo življenje,
lahko pride le s prebuditvijo posameznika za temeljne resnice v njem,
ki obstajajo kot del njegove lastne konstitucije.
Razcvet teh resnic v njegovem življenju je tisto,
kar predstavlja resnično slavo življenja.

* * *

Le narava občutljivosti in harmonije,
osvobojena kakršnegakoli elementa,
ki bi jo lahko oviral ali popačil,
je sposobna najbolj občutljivih sprememb in odtenkov,
je tista, ki sestavlja resnično individualnost človeka.

* * *

Vsak ima svoje lastne posebne sposobnosti in talente,
ki na nek način odražajo naravo njegove individualnosti in njen tip.
Iz te narave se poraja človekov resnični genij,
ki je plamen, ki osvetluje in kali njegov intelekt.

Svoboda

Le v stanju notranje človekove svobode
ahko zaživi blagoslov lepote kot tudi genija,
ki latentno počiva v človeku.

* * *

Ne more biti resničnega napredka
brez človekove lastne resnične in svobodne inteligence.
Človek mora stopati po poti, ki jo osvetljuje njegova notranja luč,
četudi je, ko se pojavi prvič, medla in negotova.

* * *

Svoboda ni v delovanju v skladu s človekovimi slepimi željami,
ne v popuščanju njegovim razvadam,
ampak v stanju uma in srca,
ki sta prazna in odprta
za notranje delovanje iz področja onstran igre nasprotij.

* * *

Vse, dokler se ne osvobodimo ustreznosti,
tako v mišljenju
kot v zunanjem naslanjanju na neko avtoriteto ali model,
ne more obstajati tisto svobodno, spontano, notranje gibanje,
ki izraža edinstvenost in se nahaja v notranjosti človeka.

* * *

Resnična svoboda je stanje uma in srca,
ki sta osvobodjena kakršnekoli vsiljene želje,
ki je ne-prilaščajoče, ne-agresivno in ne-vezano
v odnosih z ljudmi in stvarmi,
ki pa vključuje v delovanje to,
kar je v popolnosti premišljeno in nesebično.

Človek mora posedovati svobodo,
ki dopušča tako možnost napak kot popravo teh napak.

* * *

Biti notranje svoboden pomeni ne-vezanost,
ki zajema psihološko neodvisnost od kogarkoli ali česar koli.
Popolna svoboda je neopredeljeno stanje, ki je stanje popolnosti.

* * *

Resnična svoboda je osvobojenost
od vseh oblik samo-osredotočenosti,
vseh navad, v katerih se človek običajno giblje,
konvencionalnosti, ki človeka vežejo,
na kratko,
osvobojenost od omejitev samo-zaščitnega jaz-a,
ki se počuti negotovega izven svojih zidov.

* * *

V človeku mora obstajati osvobojenost od katerekoli vrste napetosti,
razen tiste, ki lahko obstaja v odlično uglašeni struni,
ki vibrira z največjo lahkoto in ni ne preveč ne premalo napeta.

* * *

Le v osvobojenosti od reakcij,
ki prihajajo iz preteklosti,
lahko nastopi zaznava resnice,
ki se sveža poraja v sedanjosti.

* * *

Biti zavesten pogojenosti je prvi korak proti ne-pogojenosti.
To, kar smo imenovali duhovni Jaz,
je enota Zavesti,
ne-pogojeni subjekt,
ki, ko se razvija, razkriva svoja notranja bogastva.

To, kar se postavlja na pot svobode,
je vezanost na občutke, na katerikoli ravni,
in na katere človek gleda kot na ugodje,
ki ga je potrebno poiskati in ohraniti.

* * *

Ali ni svoboda bolj subjektivna kot objektivna,
bolj čutenje svobode kot pa sklop zunanjih pogojev?
Je stanje uma in srca,
ki lahko obstaja ločeno od omejitev telesa.

* * *

Osvobojeni moramo biti vplivov naše preteklosti,
njih in ugodij in bolečin, navad mišljenja, govora in delovanja,
ki jih je oblikovala naša nevednost.

* * *

Ves dogmatizem ima svoje korenine v jaz-u,
ki se želi obdati z okopi
in si ne želi biti moten.
Ko je človek notranje svoboden,
je resnično sposoben prisluhniti drugim.

* * *

Biti notranje svoboden pomeni biti čist,
kajti človek je takrat osvobojen
kakršnegakoli odtenka samo-prizanašanja in sebičnosti.

* * *

Le, ko je človek svoboden v umu in srcu,
lahko neposredno spozna resnico,
povezano s pomenom življenja,
njegove narave,
z naravo uma in lastnega bivanja.

Vsak se mora počutiti svobodnega,
da deluje na osnovi svoje lastne individualne presoje
in da je glede svojih odločitev, napak in delovanja
odgovoren le samemu sebi.

* * *

Temeljna je odprtost, osvobojenost od samo-involucije,
od kokona svojih lastnih fantazij in predstav.

* * *

Le tisti, ki je svoboden v srcu in umu,
je lahko vse-prežemajoč v svojem razumevanju in sočutju.

* * *

Ko obstaja osvobojenost od vseh vezi,
so lahko vsa dejanja,
v katera je vključen človek,
le delovanje za pravičnost.

* * *

Da bi bil človek notranje svoboden,
mora biti osvobojen svoje preteklosti.
V taki svobodi je človek novo bitje in ne produkt preteklosti.

* * *

Svoboda pomeni osvobojenost od vezi na vse tiste stvari,
ki notranje vplivajo na nas,
na sile iz preteklosti,
ki narekujejo naše sedanje razmišljanje in ravnanje.

* * *

Svoboda je kot jasno, ne-oblačno nebo,
preko katerega, se preliva svetloba,
ki osvetljuje vse stvari v obstoju
tako da je mogoče vse videti takšne kot so v resnici.

Človek se mora osvoboditi pritiskov svojega okolja,
urokov njegovih vplivov
in biti tak,
kot je njegov notranji jaz.

* * *

Osvobojenost od čutenja posesivnosti,
najsi glede na stvari, osebe, človekovo deželo, raso ali religijo,
ali celo glede na svoje resnične ali namišljene vrline,
zahteva zrelo razumevanje.
Takšna svoboda poenostavi življenje,
da poteka na način,
ki manifestira resnično lepoto in naravo v njem bivajočega Duha.

* * *

Lepota, ki je v človeku latentna,
se pojavi v načrtu obstoja,
ko človek vzpostavi v sebi stanje svobode.

* * *

Vsak mora biti deležen svobode,
da bi lahko prišel do svojega lastnega razumevanja
in da bi lahko deloval v skladu z njim.

* * *

Svoboda lahko obstaja le v stanju samo-obvladovanja;
celotno delovanje iz takega stanja
je izraz narave, ki je v sebi popolna.

* * *

Ne smemo biti toliko povezani z določenimi okoliščinami,
ki se jih želimo osvoboditi,
kot z vzroki za našo vznemirjenost in skrb,
ki so z njimi povezane.

Resnična svoboda je svoboda v človekovemu srcu,
neodvisna od zunanjih pogojev.

* * *

Le v popolni svobodi uma in srca
lahko sije in se manifestira popolna resnica.

* * *

Da bi bil notranje svoboden,
se mora človek osvoboditi
kakršnegakoli mehanskega delovanja in mišljenja,
vezi in privlačnosti,
ki vplivajo na naše razmišljanje in ravnanje,
ne da bi mi to vedeli.

* * *

Svoboda obstaja le v delovanju
iz človekove svobodne inteligence in volje,
ki ju ne ženejo sile,
ki nam navkljub določajo naše delovanje.

* * *

Čeprav človek lahko zaobjame celoten svet
in je deležen vseh zadovoljstev in ugodij,
ne more biti resnično svoboden,
če ni svoboden v svoji notranjosti.

* * *

Če se lahko vsaj malo osvobodimo nadvlade telesa,
bomo začeli čutiti, da človek ni fizično oblačilo,
ampak bolj telo zavesti.

* * *

Svoboda je stanje,

v katerem ni nasilja privlačnosti in odbojnosti,
ampak le delovanje
v skladu z vrojenim zakonom človekovega bivanja.

* * *

Življenje je gibanje.
Narava njegovih gibanj v stanju svobode
predstavlja notranjo resnico vseh stvari.
In takšna resnica je tudi temelj modrosti.

* * *

Svoboda počiva v delovanju
v skladu z zakonom človekovega notranjega bivanja,
ki mora vedno biti v skladu z drugimi zakoni.

* * *

Šele, ko je človek dosegel mero notranje svobode,
pride do tiste uresničitve,
ki lahko lepo in ljubko uredi njegovo življenje,
življenje,
v katerem ga vodijo njegovi lastni resnični instinkti.

Realnost

Človek mora temeljiti svoje življenje
na potrjevanju svoje osnovne realnosti
in se izogibati nerealnemu v svojih mislih in odzivih.

Da bi mu to uspelo,
mora najprej preučiti svoja prepričanja in predstave,
preveriti, ali so le delne ali popolne utvare,
ki temeljijo na njegovih hrepenenjih in strahovih.

* * *

Vsak objekt v obstoju je realen na stopnji svojega obstoja.
Vendar pa to stopnjo preverja in meri subjekt ali spoznavalec,

ki z njim prihaja v stik.
Narava tega stika je najbolj realna in najbolj intimna,
ko ne obstaja prepad ali tančica
med spoznavalcem in objektom spoznavanja.

* * *

Vsako manifestacijo
ali impulz iz kraljestva duhovne Realnosti
zaznamuje edinstvenost, kvaliteta,
ki ga izrazito ločuje od vseh drugih manifestacij.

* * *

Pot do Realnosti,
ki obstaja v vedno sveži in ne-obledele naravi
našega notranjega bitja ali naše izvorne zavesti,
je v tem, da se le-ta osvobodi vsega,
kar je bilo položeno preko nje;
tiste narave, ki smo jo razvili
in ki se ločuje od tiste osnovne, naše lastne, narave.

* * *

V Realnosti, ki je absolutna,
ni kontinuitete tega, kar je bilo,
sicer bi preteklost vrednotila sedanost.
Obstajati mora le iz trenutka v trenutek.

* * *

Da bi lahko človek karkoli razumel o svoji resnični naravi,
mora nanjo gledati brez vpliva sredstev,
ki jih prinaša iz svoje lastne preteklosti.
Človek se ji mora predati tak kot je,
se ji predati s polnostjo svoje pozornosti in interesa.

* * *

Realnost kraljuje v nas,
v območju bitja,
ki kot ogledalo odseva to,
kar je in pri tem ostaja nespremenjeno.
Ko odstranimo vsak element,
ki preoblikuje in izkrivlja zavest,
se manifestira Realnost, ki je notranja narava same zavesti.

* * *

Ne bodimo zadovoljni z lupino ali z nadomestki,
ampak vedno iščimo resnico,
ki je kruh življenja.

Harmonija

V sami naravi stvari obstaja gibanje proti večji harmoniji,
zaradi zakonov,
ki delujejo v naravi in konstituciji posameznikov -
med posamezniki in Naravo,
kot celovitost sil.

Karma je zakon delovanja na polju Življenja in Materije.
Zakon Harmonije je Zakon Duha.

* * *

Manifestacija harmonije v človekovi duši
je tako lepota kot vrlina.

* * *

Zakoni, ki jih dosežemo pri razkrivanju Duha,
so zakoni harmonije in lepote,
možni neskončne raznovrstnosti.

* * *

Odziv na ideal,
ki je osnova tako-imenovane realnosti,
je tisti, ki v nas prebujajo občutek za harmonijo.

* * *

Le preko osebne izkušnje ali z intuitivnim občutkom
lahko človek spozna in čuti harmonijo
v zvokih, barvah, gibanjih, mislih ali čemerkoli drugemu.

* * *

Celo v neskladjih in različnostih
obstaja delovanje Zakona Harmonije,
ki vedno poskuša vzpostaviti zmoteno Naravno ravnovesje.

* * *

Ko izkušate harmonijo,
je ta harmonija del vas,
se nahaja v delovanju vašega bitja.

* * *

Življenje se povsod razkriva
v skladu z zakoni njegovih individualnih izrazov,
ki so zakoni harmonije.

* * *

Harmonija lahko obstaja v brezštevilnih oblikah
in proizvede brezštevilne učinke in vzorce,
ki pa so vsi zajeti v vzorcu,
ki je harmoničen kot celota.

* * *

Dokler v človeku ne obstaja mera reda, harmonije in miru,
ni mogoče živeti na zadovoljiv ali lep način.

Sreča in zadovoljstvo

Biti srečen je naravno stanje.
Kjer obstaja obilje življenja obstaja tudi veselje,
kar lahko vidimo povsod v Naravi;
vendar pa ga človek išče v napačni smeri;
išče izven sebe to, kar lahko najde le v sebi.

* * *

Lahkoten, naraven, neoviran tok notranjega življenja je tisti,
ki ustvarja občutek dobrega počutja v živem organizmu
in obliva s srečo in veseljem celotno polje njegove zavesti.

* * *

Iskanje sreče se nikoli ne zaključi s srečo,
zato ker je usmerjeno k vnapij določenemu cilju,
zato ker ga v svoji nevednosti projicira jaz.

* * *

Čutenje zadovoljstva,
ki je odvisno od občutka naše lastne pomembnosti in veličine,
je omejitev in ovira samo po sebi.

* * *

Ko človek sprejme svoj del življenja,
je v določeni meri srečen.
Ni dobro, če se naprezamo za stvarmi,
ki so za enkrat onstran našega dosega.

* * *

Sreče ne bi smeli mešati z ugodjem.
Pojavi se naravno iz notranjega stanja,
ki ga človek sploh ne išče.

Manj, ko človek poudarja jaz,
ki si želi, poseduje in prevladuje,
bolj resnično srečo bo našel v sebi.

* * *

Zato, ker v našem lastnem notranjem stanju
ni zadovoljstva in veselja,
iščemo zunanje senzacije, spodbude.
Srečo, mir in zadovoljstvo lahko najdemo le v sebi.

* * *

Najbolj srečno stanje je tisto,
ko na vsaki ravni bivanja obstaja naravni,
pomena poln življenjski tok.

* * *

Tista vrsta sreče,
ki izhaja iz položaja, pomembnosti, lastnine in spoštovanja,
je le tako imenovana sreča
in ne sreča sama po sebi.

* * *

Le v trenutkih notranje uresničitve,
ko se človek osvobodi vseh skrbi in krempljev zunanjih stvari,
lahko najdemo resnično srečo.

* * *

Ko delamo to, kar je pravilno in dobro, nam je namenjena sreča.

* * *

Ko v človeku kraljuje sreča, smo osvobojeni vseh napetosti in truda.

Če iščemo srečo za sebe,
so naša srca vse bolj obremenjena.
Ko nase pozabimo,
lahko živimo lahkotno in zadovoljno.

* * *

Da bi bil zadovoljen in srečen,
mora človek biti to, kar je
in ne produkt zunanjih sil,
ki ga pogojujejo.

* * *

Ko je življenje celota, je srečno,
v mejah te celovitosti.
Celovitost je odvisna od harmonije
in sreča je v izkušanju te harmonije.

* * *

Sreča in mir sta odvisna od stanja človekove notranje svobode.

* * *

Ni veličina tega, kar človek počne, tista,
ki prinaša srečo,
ampak kakovost tega, kar počne.

* * *

Vesetje je v samem gibanju življenja;
pripada neoviranemu življenju,
ki se širi na način, ki prinaša vse,
kar nosi s seboj,
zato da bi se lahko razvilo in izrazilo.

* * *

Sreča je lahko neizmerna, širna kot samo življenje,
saj je del samega gibanja življenja.

Sreča počiva v obnovitvi celovitosti,
ki jo je človek izgubil,
ko se je razbila zaradi različnih vplivov,
zaradi iskanja ugodja preko oseb in stvari.

* * *

Naučiti se moramo,
da se v celoti predamo temu,
kar počnemo,
in da pri tem ostanemo nevezani.
Odkrili bomo,
da nas tako tudi najbolj preprosto dejanje
napolni s srečo in kvaliteto zadovoljstva,
ki ni le zadovoljitev.

Mir

Človek ne more doseči stanje notranjega miru z naporom.

V bivanje mora vstopiti sam po sebi;
in prišlo bo,
ko bo človek odstranil vse vzroke
za konflikte v svojem lastnem umu in srcu.

* * *

Celovitost Človeštva na vseh ravneh,
z nujno svobodo za vsakega posameznika,
je edina rešitev,
ki lahko pripelje do stanja trajnega miru med ljudmi sveta.

* * *

Da bi dosegli stanje notranjega miru,
ni dovolj, če recitiramo nek verz o miru;
človek mora odstraniti iz svoje narave
korenske vzroke svojih vznemirjenj in strahov.

* * *

V svetu ne more biti miru brez miru v naših lastnih srcih.

* * *

Mir, ki se poraja iz samega človekovega načina življenja,
ni statičen, kot negibna voda brez možnosti prečiščevanja,
ampak je globoko čutenje, ki izhaja iz notranjosti
in se širi preko celotnega človekovega bivanja,
kot tok voda.

* * *

V človeku lahko obstaja mir med delovanjem,
ki se poraja iz človekovega resničnega bivanja,
ko je človekovo delovanje v harmoniji z njegovo resnico.

Ni potrebno,
da stanje našega resničnega notranjega miru
ovira delovanje v odnosu do drugih.
To lahko poraja samo-začeto in spontano gibanje,
ki je izraz inteligence in harmonije,
ki je prisotna v tem stanju.

* * *

Pot do miru
je obnovitev enosti in celovitosti v našem bivanju,
ki vključuje odpravo konflikta
med našimi predstavami in našim delovanjem.

* * *

Le, ko v nas obstaja stanje miru,
lahko v naša srca valujeta
bogastvo in lepota življenja povsod okoli nas.

* * *

Če je človek lahko povsem neoseben, neodvisen,
če ne hrepeni po ničemer za sebe,
bo sposoben v sebi izkušati mir,
ki v sebi ohranja množico neizraženih harmonij.

* * *

Ko je človek v miru s samim seboj,
je v miru z drugimi
in pozna resnico svojega odnosa do njih
in na splošno do življenja.

Pomoč in služenje

Največje služenje,
ki ga človek lahko nudi soljudem,
je širjenje razumevanja tistih temeljnih resnic v zvezi z življenjem,
ki ga lahko vzdigne nad njihove probleme in nevednost,
tako da jih pripelje v stanje umirjenosti in sreče,
ki ga še niso izkusili.

* * *

Obstaja le malo ljudi v svetu,
ki so resnično v skrbeh za človeštvo,
ne da bi pri tem mislili na sebe.
Tisti, ki se imajo za teozofe, bi morali biti med njimi.

* * *

Naš lasten napredek najbolje napreduje,
če ne mislimo nase,
ampak da nas zaposluje takšna pomoč drugim,
kot smo je le zmožni.

* * *

Karkoli človek naredi z dobrim namenom in v nesebičnem duhu,
najsi veliko ali malo stvar,
ima ta vedno isto vrednost,
kajti duh je tisti, ki šteje.

* * *

Resnično pomagati drugemu pomeni,
da mu pomagamo na tak način,
da se počuti bolj razsvetljenega kot kdajkoli prej,
bolj močnega in pogumnega ter da v njem bolj žari svetloba.

Prizadevati bi si morali,
da pomagamo na vse možne načine.
Takšna pomoč,
ki jo navdihuje vse-prežemajoča in neponarejena ljubezen,
bo dosegla vse moške in ženske,
dejansko vse življenje,
na način, ki ga morda ne bomo niti razumeli.

* * *

Namesto, da razmišljamo o tem, kaj si želimo,
kaj naj bi dobili, kot nekaj, kar nam pripada,
bi morali precej več misliti na pomoč,
ki jo lahko damo
in na našo dolžnost do drugih ljudi in celo do nižjih bitij.

* * *

Imeti bi morali le eno prevladujočo misel v zvezi s svetom in z vsemi,
ki jih v njem srečamo,
misel,
kako naj jim pomagamo po svoji najboljši presoji in sposobnostih.

* * *

Ko poskušamo narediti to,
kar mislimo, da je pravilno,
je to resnična vrednost drže srca,
ki se ponuja v ljubeče služenje,
ne da bi pričakovalo nagrado.

* * *

Ko preneham iskati karkoli zase,
je edini motiv, ki še ostane, ljubezen ali služenje.

Z duhovnega, to je, edinega pravega zornega kota,
so priložnosti, ki jih je resnično vredno iskati,
priložnosti, da smo v večjo pomoč,
da služimo v čim večjo korist tistim okoli nas
in človeštvu na splošno.

* * *

Ne bi smeli omalovaževati drobna dejanja služenja le zato,
ker smo mogoče nezmožni pomagati na načine,
ki se zdijo veliki in spektakularni.

* * *

Le v življenju z odprtim umom in srcem za vse lepo v življenju
bomo sposobni doseči naš pravi način delovanja
in bomo lahko pomagali drugim.

* * *

Naučiti se moramo uporabljati vse naše sposobnosti in vsa sredstva,
ki so nam na razpolago,
zato da pomagamo drugim tako,
da se bo na koncu vse, kar počnemo,
lahko spremenilo v služenje človeštvu in življenju na splošno.

* * *

Vsa pomoč in služenje,
ki ga lahko nudimo drugemu
z zadovoljivijo potrebe ali z izvedbo koristnega dela,
je del dharمة,
je pot našega zunanjega napredovanja
iz polja naših omejitev in nevednosti
v kraljestvo enosti in luči;
ter obenem najbolj naravno izražanje Bratstva,
kar je človekov edini resnični odnos do sočloveka.

Skromnost in preprostost

Skromnost ni neka drugotna vrлина,
ampak temeljna kvaliteta,
ki prebiva kot sij v dragulju.
To je odpiranje človeka,
kot povabilo Neznanemu,
v katerem prebiva resnična lepota,
poznavanje razmerij zmožnosti za milino v delovanju
in v takih krepostih lepote in modrosti,
ki jih mora vsak razviti sam.

* * *

Resnična preprostost počiva
v celovitosti človekovega očiščenega jaz-a,
v naravi, ki se lahko razpira kot cvet ali zapira kot popek.
Izhaja iz odstranitve vsega, kar je odvečno,
vseh preprek in ovir
ter ohranitve bistva vrednosti.

* * *

Skromnost ni samo-prezir, kot mnogi mislijo,
ampak stanje, ki je izjemno občutljivo,
v katerem je vse, kar človek sreča,
resnično in verno odsevajoče.
Je čista in popolna samo-odpoved.

* * *

Če se človek nahaja v stanju ponižnosti,
ki je tudi čistost srca,
bodo vsa njegova dejanja
tako krepostna kot mila.

Preprostost se nahaja v popolni koncentraciji
in celovitosti vseh elementov,
ki sestavljajo določeno obliko, vzorec, gibanje ali dejanje.

* * *

Le iz skromnosti izhaja razcvet modrosti;
modrost izključuje držo ponosa.

* * *

Biti preprost in naraven,
zaznavati resnico in jo ločevati od tega, kar je lažno,
od tega, kar je le vraža ali utvara,
je stanje uma in srca,
ki bi si ga morali najbolj iskreno želeli.

* * *

Skromnost je notranje stanje,
ki pripada naši temeljni naravi
in se manifestira v odnosu do vsakega in vsega.

* * *

Skromnost ni prevzemanje določenega načina obnašanja,
izražanje ali objokovanje nepomembnosti,
ampak temeljno stanje bivanja uma in srca.

* * *

Red vedno poenostavlja.

* * *

Narava je zapletena, kakor vidimo,
vendar pa napreduje proti preprostosti v okviru kompleksnosti.

* * *

Kjer resnično obstaja skromnost,
je jaz omejen na točko brez razsežnosti.

V stanju resnične skromnosti
ne obstaja zavest o lastnih krepostih, izjemnosti ali popolnosti.
Te obstajajo le za druge.

* * *

Skromnost je koren vseh kreposti zato,
ker je popolna odsotnost sebičnosti,
predhodnika in produkta vsake pregrehe.

Meditacija

Namen vsake meditacije,
najsi jo tako imenujemo ali ne,
mora biti doseganje notranjega čutenja miru in umirjenosti,
pristnega prijateljstva do drugih
in zavesti o svojem resničnem odnosu do življenja v vsaki obliki.

* * *

Za učinkovito meditacijo in kontemplacijo,
za vstop v komunikacijo z resnico,
za bivanje v njenih globinah,
mora najprej nastopiti stanje človekove pripravljenosti
osvoboditi se vseh svojih vsebin
in vstopiti v stanje počitka,
popolne odprtosti in občutljivosti.

* * *

Vsak mora sam zase odkriti svoj lasten način,
najsi meditiranja ali duhovnega ali vsakodnevnega življenja.

* * *

Šele, ko postanemo pozorni na svojo samo-osredotočenost,
na naravo svojih osebnostnih odzivov na ljudi, dogodke in ideje,
lahko izstopimo iz svojih ograd v stanje svoje popolne svobode.

* * *

Meditacija je lahko učinkovita,
ko je v umu prisotna resnica,
za katero obstaja naravna privlačnost,
notranji odziv,
ki se poraja iz lepote te resnice.

Meditacija na duhovni ravni
mora vsebovati delovanje neprekinjene zavesti,
v kateri misli, ki se porajajo,
ne motijo njene umirjenosti ali enosti,
medtem ko njene energije žarijo kot luč in osvetlijo vse,
kar pride v njeno polje.

* * *

Meditacije, s katerimi lahko poskušamo,
so le priprava na tisto resnično meditacijo čiste narave,
ki je osnova, resnični temelj našega bivanja.

* * *

Vredno je meditirati o tem, kaj je lahko lepota duše,
in v primerjavi s katero je vsa zunanja lepota
le nek približek ali podobnost.

* * *

Meditacija bi morala pripeljati
do odpiranja novih pogledov v človekovi zavesti,
do širjenja njenega obzorja,
do poglobitve njenega vpogleda
in do bogatenja njenega razumevanja.

Religija, morala

Religija v svojem bistvu predstavlja določen aspekt Resnice,
ki se nahaja v Naravi in v človeku,
Resnice, ki je ne moremo ločiti od življenja.

* * *

Morala izhaja iz globokega priznavanja enosti življenja,
iz ljubezni, ki je najlepši izraz te enosti;
takrat prevzame obliko, ki prinaša svojo lastno pristnost.

* * *

Ko človek razume religijo kot vsebovano v nekem aspektu človeka,
ki je globlji kot to, kar se pojavi na površini,
potem nanjo gleda kot na ne-pripadajočo
kakršnikoli organizaciji s svojimi lastnimi doktrinami,
disciplino in avtoritetami,
ampak kot na osnovo vseh izvirnih in univerzalnih vrednot.

* * *

Resnična morala ne more obstajati
brez ljubezni višje kvalitete in narave,
ki ne temelji na nobeni vrsti osebnostnega povečevanja ali koristi.

* * *

Religija, ki sledi ali išče le to,
da bi dosegla podporo in tolažbo,
ali pa zadovoljitev začasnih potreb,
ne more biti religija v najvišjem smislu.

* * *

Ko morala postane izraz popolnega instinkta,
ki vlada vsem odnosom in vsakemu delovanju,

ni več omejitev,
ampak pot pravičnosti in resnično svobodna izbira.

* * *

Postati moramo notranje pozorni,
občutljivi za izvajanje morale kot notranjega zakona,
ki pokriva zelo številne aspekte mišljenja in ravnanja.

* * *

Resnična morala izhaja iz poznavanja narave življenja,
ki je isto v vsem,
eno v svojem korenu,
četudi različno v svojih oblikah poznavanja,
in ki spoštuje to eno življenje v drugih.

* * *

Religija počiva v stanju uma in srca,
v katerem obstaja ne-zavrto in popolno delovanje,
delovanje predajanja samega sebe z naravo,
ki se ob tem manifestira.

* * *

Resnično religijo predstavlja izkušanje in zaznavanje osnovne narave,
v kateri ni niti malo osredotočanja na izključujoči jaz,
z njegovimi zadržki, ambicijami, navajenostjo in neprekinjenostjo.

* * *

To, kar označuje najbolj verne primere religioznega duha,
neodvisno od zunanjih oblik,
med katerimi se lahko pojavi,
je popolnost njegovega izraza,
njegova ne-zavrtost,
najsi v zvestobi ali delovanju,
njegova samo-odpoved in sposobnost samo-predaje.

Globoka privlačnost religije počiva v naravi Resnice,
ki ima korenine v tistem aspektu človekovega bivanja,
ki se odziva, brez preračunljivosti ali obotavljanja,
ampak v popolnosti
in z največjo prostovoljnostjo in trenutnostjo.

* * *

Ko sta, tako smisel kot pomembnost svobode
in mesto ter vrednost reda
razumljena v popolnosti
in shranjena v človekovemu razumevanju,
potem morala ni več le družbeni dogovor,
ampak izraz morale,
ki presega tako argumentacijo kot intelekt
in katerega korenine izhajajo
iz najbolj prefinjenih in najboljših človekovih instinktov.

Ideali in vrednote

Vsi resnični ideali so nebeško navdihnjene sanje,
vizije resnice,
ki v svoji polnosti prebiva v božanskem ali duhovnem Jaz-u.

* * *

Tiste stvari, ki so trajne vrednosti,
ne moremo iskati z intelektualnim naporom,
z analizo ali teoretiziranjem,
ampak le s procesom samo-odkrivanja in samo-spoznavanja,
do katerega prihaja, ko se človek nahaja v stanju umirjenosti,
podobnemu jasni, ne-razburkani in mirni vodi.

* * *

To, kar lahko imenujemo resnične vrednote v življenju,
so tiste, ki pripadajo ne-pogojenemu življenju,
načinom njegove manifestacije in svobode.

* * *

Vrednote materialističnega uma
temeljijo na ocenah količin,
več proti manj,
na račun drugih vrednot,
ki so absolutne
in pripadajo aspektom človekovega razvoja,
brez občutkov ali materije.

* * *

Le duh strpnosti,
ki pomeni spoštovanje svobode,
bo omogočil odkritje vrednot v mišljenju in stališču,
ki je drugačno od našega.

Ko se ideal in realnost stopita med seboj,
se smisel sklada z življenjem
in eden odseva kvalitete drugega.
Življenje postane razločno, logično in smiselno,
misel pa spontana, valujoča in sveža.

* * *

Vse resnične vrednote so aspekti žive resnice,
ki jo lahko odkrijemo le v sebi.
To je resnica Enega Življenja,
katerega narava se izraža v zakonih harmonije.
To je bistvo Dobrote.

* * *

Vsaka resnična vrednost,
kot recimo lepota,
lahko vdihne dušo celotnemu svetu gibanja in oblik.

* * *

Poznavanje realnosti,
ki je v vseh resničnih vrednotah,
ne moremo ločiti od življenja,
ki uteleša zakone,
ki vladajo njegovemu delovanju v njem,
kot tudi v materialni Naravi.

* * *

Obstajati mora razumevanje resničnih vrednot življenja,
vendar pa ne bomo nikoli sposobni predati tega razumevanja drugim,
če jih nismo prej uresničili v sebi.
Ko so te vrednote uresničene,
bo vsak trenutek našega življenja
razkrival nekaj od njihove lepote.

Potrebujemo občutek za vrednote,
da bi lahko resnično cenili tiste temeljne resnice,
ki so praktičnega pomena za naše življenje.

* * *

Ideal je nek aspekt Realnega,
ki ga ne moremo ločiti od Življenja.
Kajti ni realnosti, ki bi bila ločena od življenja.

* * *

Brez občutka za vrednote,
ki je poznavanje načina,
na katerega se izpolni življenje,
ne more biti prave modrosti.

* * *

Med idealom in njegovo uresničitvijo ne bi smelo biti prepada.
Brez njegovega ustreznega in popolnega izraza,
ideal preneha biti realen.

* * *

Ko obstaja globok občutek enosti celotnega življenja,
potem človeške vrednote prevladujejo
nad materialnimi ali čutnimi vrednotami.

* * *

Gibati se moramo proti civilizaciji,
ki bo utelešala resnične in prastare vrednote,
notranje veljavne
in izražajoče določene življenjske cilje.

Dajanje in sprejemanje

Srečen človek je tisti,
ki ga duh sili v razmišljanje, kaj bi lahko dal
in ne, kaj bi lahko dobil ali si pridobil.

* * *

Največje darilo, ki ga človek lahko podari,
je darovanje samega sebe,
kar je v svoji osnovi edinstvenost njegovih nezavednih vrlin.
Bistvo vsakega človeka, njegova čista narava,
je namenjena obogatitvi in razveseljevanju vseh ljudi.

* * *

Le, ko dajemo na najbolj naraven,
ne-zavedajoč se način,
brez pridiha obžalovanja, ker delujemo tako,
potem resnično žrtvujemo;
to je, darilo posvetimo.
Vsaka misel na jaz,
ki se poveže s tem darilom,
uniči in odtegne njegovo milino.

* * *

Bogastva, ki jih najdemo v sebi in ki so del nas,
lahko damo brez zadržkov.
V naši notranjosti je vodnjak,
ki nikoli ne presahne in se vedno znova napolni.

* * *

Če imate duh dajanja,
se bo ta nenehno izražal v vašem zunanjem življenju
na najbolj lahkotne in naravne načine.

V vsakem obstaja možnost dajanja najboljšega v njem,
v njegovem najbolj notranjem bitju,
spontano in brez zadržkov.
V uresničitvi te možnosti počiva najčistejše veselje.

* * *

Resnično žrtvovanje je največje veselje, najbolj oživljajoča strast,
ki jo človek lahko izkusi.
Ideja izgube, povezana z žrtvovanjem,
se porodi le zaradi vezanosti
in občutka lastništva, ki trpi ob dajanju.

* * *

Popolno dajanje iz polnosti človekovega srca je mogoče le,
ko ni jaz-a, ki bi zadrževal in ohranjal zase.

* * *

Če imamo duh dajanja, ne z rokami, ampak z našimi srci,
ta duh spremeni vsako drobno dejanje v blagoslov.

* * *

Vedno moramo dati več kot sprejmemo;
obstajati mora instinktiven impulz dajanja,
ki se razcveti v številna darila različne vrste,
vsa v okviru moči vsakega in vseh.

* * *

Če predajanje človeka ni niti najmanj omadeževano s sebičnostjo,
kar se izkuša kot predanost, ljubezen in z drugimi čustvi,
ki jih je težko poimenovati zaradi njihove subtilne duhovne narave,
potem to odseva v vseh zunanjih odnosih in dejanjih.

Kreposti

Krepost se skriva v naravi in obliki najlepšega možnega dejanja,
v katerikoli dani okoliščini,
s čemer kaže na temeljno dobroto,
ki je prisotna v vseh.

* * *

Obstaja izjemno dejstvo,
da se najlepše kvalitete, ki lahko obstajajo v človeškem bitju,
kot recimo preprostost, skromnost, nesebičnost in druge,
potopijo v neko notranje stanje miline in popolne odprtosti,
ki ga ne izkrivi nič, kar se dogaja zunanjemu bitju.

* * *

Človek je resnično kreposten le takrat,
ko so vsa njegova nagnjenja, okusi in vsaka nezavedna želja, krepostni.
Bistvo vsake kreposti počiva globoko v nas.
Preplaviti in prepojiti mora vse, kar človek je,
njegovo zavestno in ne-zavedno bivanje
in vse, kar človek počne.

* * *

Obstaja lahko lep in mil odziv na vsakega in na vse
ter obenem neka notranja celovitost, zadržanost in dostojanstvo,
ki jih ne uniči nobena senca odklona ali kompromisa.

* * *

Prijaznost lahko zgleda nesmiselna in nekoristna,
vendar pa je lahko tako dinamična,
da postanejo prijazni tudi drugi;
lahko ima kvaliteto žarčenja,
ki nezaznavno prodira in ustvarja najsubtilnejše spremembe.

Narava resnične predanosti vključuje vse odtenke ljubezni,
oblite s kvaliteto, ki pripada objektu predanosti.

* * *

Vsa najlepša glasba, ki lahko obstaja kjerkoli, obstaja tudi v srcu;
tako neskončno voljna,
da objame vsak odtenek in potezo izraza življenja.

* * *

Da bi bil sposoben pomagati, mora človek sočustvovati
tako s srečo kot z žalostjo drugih,
a z duhom, ki se dvigne nad obe.

* * *

Vse vrline so dejansko oblike Popolnosti,
ki je blagoslov Božanskega Semena,
ki nosi v sebi vse,
kar je v človeku čistega, čudovitega in sublimnega.

* * *

Dobrota počiva v delovanju,
ki je v skladu z osrednjo resnico Enosti,
tako da tisto, za kar menite,
da je največje dobro, blagoslov ali sreča za vas same,
želite tudi drugim,
ne glede na to, kdo je to.

* * *

Človekova lojalnost je primarno namenjena tistemu nemu Jaz-u,
ki prebiva v srcih vseh -
njegovi resnici in vrednotam.

Osredotočenost vključuje
samo-obvladovanje, združeno zavest,
usmerjenost vseh energij v eno smer.

* * *

Obstajajo določene vrline ali kvalitete,
ki so temeljne in predstavljajo znamenje ljubkosti -
čistost, skromnost, ljubezen, razločevanje itd.;
vse se nanašajo na isto notranje stanje.

* * *

Predanost ali aspiracija sta lahko kot plamen,
ki si poišče lasten objekt,
v skladu s svojo kvaliteto.
To je morda pomen stavka: "Koga, ki ga ne poznam, ljubim?"

* * *

Prilagodljivost vključuje gibkost uma in srca,
zmožnost sveže zaznave,
iz trenutka v trenutek,
z odsotnostjo motiva,
ki bi se uklonil eni sami spodbudi, ukoreninjeni v jaz-u.

* * *

Ne obstaja vprašanje kultiviranja in izvajanja vrlin,
ko je polje jasno in ko obstaja čista zemlja;
kajti takrat Božansko Seme,
ki je vedno prisotno,
cveti kot svoboden izraz
človekove čiste, izvirne, nespremenjene narave.

* * *

Vrlina je kot vedno sveža cvetica.

Vse vrline duhovne narave
se naravno razcvetijo iz skupne osnove občutljivosti,
upoštevanja in sočutja do drugih.

* * *

Resnična predanost ne more biti ne izsiljena ne pridobljena.

Poroditi se mora sama,
kar se zgodi takrat, ko ni ovir;
kajti predanost je del bogastva življenja
in sposobnost za predanost potencialno obstaja
v globinah človekovega srca.

* * *

Temelj predanosti, ko ni sebična, je lahko le ljubezen.
Tako dolgo kot obstaja jaz, ki ima kakršenkoli zadržek ali pa kaj terja,
ne more biti predavanja človekovega celotnega bitja ali uma,
najsij predanosti ali ljubezni.

* * *

Resnična nedolžnost je kvaliteta,
ki je nič ne more na kakršenkoli način umazati ali pokvariti.
Razvija se z veliko zrelostjo in razumevanjem.

* * *

Resnična predanost izhaja iz stanja samo-odpovedi,
stanja ljubezni, v katerem se srce popolnoma preda temu,
kar je sublimno, nezemeljsko in sveto.

* * *

Vsaka od vrlin, kvalitet, načinov ravnanja,
ki označujejo način življenja, ki je resnično lepo,
se potopi in zlije v druge zato,
ker so vse to aspekti celovitosti,
ki pripada duhovni naravi človeka.

Da bi se katerakoli od vrlin ali dražesti lahko manifestirala v človeku,
je najprej potrebno spoznati, kako lepa in zaželena je.

* * *

Predanost ni preračunana lojalnost,
s katero bi lahko dosegli določene cilje za sebe,
ampak je v bistvu ljubezen,
popolno predajanje človeka,
brez kakršnekoli prikrite misli o umiku.

* * *

Doseči moramo tisto temeljno osnovo, se dotakniti tiste globine,
kjer prebiva narava
našega lastnega nepokvarjenega., ne-zastrupljenega bitja,
katerega vsaka kvaliteta in delovanje sta izvorna krepost.

* * *

Dobro je, če spoštujemo veličino v vsaki krepostni obliki.
Če v takem spoštovanju obstaja človeški element želje po veličini,
bo ta element neizogibno zrastel v utvaro o veličini,
ki jo bo človek sprejel kot resnico.

* * *

Človeku se ni potrebno šopiriti z nobeno vrlino;
opazi se, ko se za to pojavi priložnost.

* * *

Vse resnične kreposti se svobodno porodijo iz notranjosti človeka,
iz globokega spoznanja in razumevanja.

* * *

Resnična narava predanosti je ljubezen v svobodi srca;
vrednost predanosti je bolj v njeni kvaliteti
kot v objektu predanosti.

Če izkusite ljubkost vrline,
potem odpade "Jaz" in njegovo mesto zavzame vrlina.

* * *

Vrlina se porodi spontano iz človekove temeljne ali čiste narave.

* * *

Cvetenje kreposti ima duhovni koren,
njena narava je vedno ena in ista,
vendar pa se njeni načini delovanja razlikujejo,
v skladu s pogoji ali okoliščinami, ki jih obdajajo.

* * *

Instinkt vrline,
ki lahko prevzame različne oblike,
ima koren v instinktu za pravičnost,
tako da lahko o njem govorimo kot o lepoti duše.

* * *

Vse vrline se porodijo iz resnice,
ki nadomesti jaz z naravo harmonije in lepote.

* * *

Sreča, lepota, ljubezen, krepost,
vse te pripadajo različnim aspektom človekovega bivanja in ne umu,
ki pozna le obliko stvari,
ne pa notri bivajoče duše.

* * *

Vsaka vrlina je nek idealen način delovanja ali bivanja,
in vsi ideali,
izraženi v ravnanju, mišljenju ali čutenju,
so aspekti resnice,
ki prebiva v človekovemu neizkrivljenem, ne-otrdelem bitju.

Vse temeljne vrline,
kot recimo skromnost, preprostost, čistost in druge,
ki jih ni mogoče poimenovati,
se potopijo v isto stanje uma in srca.
Če nanje gledamo ločeno predstavljajo eno samo ozvezdje.

* * *

Vse to, na kar gledamo kot na vrline,
so to lahko le na videz;
če preiščemo človekove motive,
lahko odkrijemo, da si je to krinko nadela lastna korist.

* * *

Preden v človekovemu življenju nastopi manifestacija
svetle oblike Kreposti,
mora priti v človekovem srcu do svitanja drobne svetlobe.

* * *

Vrlina prihaja iz kvalitete srca ali duše,
ki manifestira njeno ljubkost in moč preko oblike,
ki jo je svobodno ustvarila sama.

* * *

Le, ko vrlino prevedemo v življenje,
postane življenje resnično urejeno.

* * *

Vsaka vrlina je dragulj popolnosti -
popolnost v izrazu, v besedah, v delovanju, v ravnanju, v vsem.

* * *

Vse vrline so oblike ali aspekti Resnice nekega ideala narave,
resnice človekovega najbolj notranjega bivanja;
svetijo kot zvezde na nebu, ko se razkadijo zemeljski oblaki.

Vrlina v delovanju
se ne ukvarja ne s prekomernostjo ne s pomanjkljivostjo.
Ta narava, ki je nepokvarjena,
instinktivno ve, kaj je pravilno delovanje in mišljenje
ter deluje v skladu s tem.

* * *

Vse vrline so manifestacije brezčasne lepote duše.

* * *

Vrlina je spontan in svoboden izraz čiste temeljne narave človeka,
narave, ki je nepokvarjena in nepokvarljiva.
Ko ta narava stopi v delovanje,
je način njenega delovanja način delovanja vrline.

* * *

Vse vrline se porodijo iz enega in istega stanja bivanja,
ki je večno nedeljivo.

* * *

Ko instinkt vrline ali pravičnosti vstopi v delovanje,
je vse, kar človek naredi, misli ali čuti
pravilno in lepo.

Odnos

Resničen odnos do drugega se porodi iz čistega spoštovanja tega,
kar je v njem dobro ali lepo,
in iz nezadržnega odziva na vse to.
Lahko vključuje čisto zaznavo tega,
kar ni dobro ali ljubko,
vendar se na to ne odziva,
razen z željo, da bi drugi to lahko prerastel.

* * *

Odnos z drugimi je resničen le,
če ni mehanski,
ampak odnos
preplavljen z ljubeznijo in življenjem, razumevanjem in sočutjem.

* * *

V vsakem človeku obstaja globoko vsajen instinkt za pravičnost,
ki v vsakem odnosu manifestira tako lepoto kot moralo.

* * *

Odnos v človekovih stikih z drugimi
zajema celovit pristop in držo do življenja,
kot tudi jasen pogled na elemente,
ki so prisotni v različnih situacijah in so jih ustvarile okoliščine,
ki so se pojavile.

* * *

Povezani smo z vsem, kar se nas dotakne,
in ne samo s tem, kar zaznamo v določenem trenutku,
torej tudi s tem,
kar bi lahko zaznali, če bi bili bolj budni kot smo.

Vesolje ni ločeno od človeka, kot bi si lahko mislili;
človek je v njega vključen in z njim povezan na številne načine
in bolj intimno kot se nam zdi.

* * *

Svetovni problem je v osnovi problem
človeškega medsebojnega razumevanja in medsebojnih odnosov.
Ljudje morajo odkriti in spoznati svojo temeljno enost.

* * *

V odnosih z drugimi
je mogoče biti v stanju najlepše harmonije in ravnovesja le,
če obstaja anonimnost, odsotnost jaz-a,
ki išče mesto v načrtu obstoja.

* * *

Znanje o tem,
kako smo povezani s svetom okoli nas in tudi na kakšne načine,
lahko prinese v naše življenje raznovrstne spremembe,
če gre le dovolj globoko.

* * *

Postati moramo zavestni vsakega predsodka v nas,
vsake otrditve v naših naravah,
preden lahko živimo v stiku z vsemi bitji in stvarmi.

* * *

Vsi življenjski problemi so aspekti temeljnega problema,
odnosa med nami in svetom okoli nas,
ki bo popolnoma harmoničen,
ko ne bo zacementiran, ampak bo ves čas razvijal sveže dragulje.

Ko jaz preneha iskati,
se človekovi odnosi z drugimi spremenijo v odnose ljubezni.

* * *

Pomagamo lahko položiti temelje za bodočnost,
ko bodo ljudje živeli bolje,
z več razumevanja, v odnosih,
ki bodo bogatili in prinesli dobro vsem.

* * *

Le malo veselja je v življenju,
če ni prisotna resnična komunikacija z drugimi.

* * *

Človek mora razumeti svoj resničen odnos z vesoljem,
ki izhaja iz enosti notranjega Duha.
Ko ta odnos postane harmoničen,
izraža vrednosti te enosti;
takrat človek postane sodelavec Narave
in njegova svobodna volja sila,
ki mu pomaga na tem zunanjem toku,
ki ga imenujemo Evolucija.

* * *

Vi vplivate na svet celo s svojimi osebnimi mislimi in čutenji,
ki jih negujete v svetišču svojega srca,
s svojimi presojanji drugih,
s svojimi nameni in aspiracijami.
Ničesar ni, kar bi bilo tako osebno,
da se ne bi dotaknilo drugega, neposredno ali posredno.

* * *

Ko je odnos notranji in popoln,
človek ne išče ničesar, kar bi se nahajalo onstran njega samega.

Odnos v svobodi ne pomeni,
da hodi vsak po svoji poti in se ne bi oziral na druge;
temeljiti mora na človekovem stanju,
ki je podobno fino ušlašeni violinski struni,
ki z lahkoto vibrira ob vsaki stvari in okoliščini,
a obenem ustvarja lastno glasbo.

* * *

To, kar moramo dokončno doseči,
je notranje stanje,
v katerem vlada razumevanje človeka
in njegovega odnosa do stvari okoli njega
in iz katerega se bo porodilo takšno delovanje,
ki je tako pravilno kot popolno.

* * *

Odnos med človekom in človekom,
ki bo ustvaril novo civilizacijo,
je odnos notranje enakosti
in spontanega ter takojšnjega sodelovanja,
ki izraža temeljno harmonijo.
Prenehati se mora vsaka oblika izkoriščanja,
duh nadvlade in sebičnosti.

* * *

Edini odnos, v katerem lahko počiva človekovo notranje bitje,
je neposreden odnos z Resnico;
vsak mora do tega odnosa priti z lastno svobodo in naprezanjem,
njegovo življenje mora postati slika te Resnice.

* * *

Bratstvo je edini resničen,
čist, svoboden in uravnovešen
odnos v življenju.

Če se lahko približate drugemu bitju preprosto kot oseba,
ki je sposobna istih čutenj, misli in razumevanja,
boste s človekom,
s katerim boste stopili v stik zato,
da bi ga razumeli in mu pomagali,
vzpostavili lep odnos.

* * *

Vsako človeško bitje obstaja ob številnih drugih v tkivu odnosov,
ki se medsebojno povezujejo in večinoma potekajo kot žice brez toka.
Te so namenjene temu,
da bi prenašale tok življenja v obe smeri,
tok znanja in lepote.

Razumevanje

Za popolno razumevanje sta potrebna tako um kot intuicija;
um, da preverja obliko, njene dele in posebnosti,
kako so koordinirane energije in procesi ter delovanje;
višja inteligenca intuicije pa,
da občuti, vstopi in notranje spozna življenje,
zaradi katerega obstaja oblika,
njegovo naravo in kvaliteto.

* * *

Človekovo lastno izvorno razumevanje
vseh vprašanj v njegovem dosegu,
je edina osnova za kakršenkoli realen proces.

* * *

Vsak od nas bi moral poskušati razumeti vse,
kar pripada naši lastni drži uma,
kako gledamo na stvari,
naše odnose do drugih,
kako delujemo in kako ravnamo,
tako ob skušnjavah kot ob napetostih,
v enostavnih kot tudi v težavnih okoliščinah.

* * *

Ni smisel v tem,
da bi morali odgovoriti na vse probleme, ki obstajajo,
ampak le, da jih poskušamo razumeti;
ko to uspemo, se odgovor pojavi sam od sebe.

* * *

Resnično razumevanje, resnično znanje in izkušanje stvari,
takšnih kot so, se poraja iz negacije jaz-a.

Človek je sposoben samo-razumevanja,
a najprej mora prebuditi samo-pozornost,
preiskavo vseh aspektov človekovega mišljenja in ravnanja.

* * *

Resnično razumevanje se mora poroditi z lahkoto in naravno,
brez nasilja nad samim seboj.
Človek mora pogledati na vse stvari, tudi nase, umirjeno in v tišini;
razumevanje se bo pojavilo sčasoma.

* * *

To, kar bi morali iskati,
je tista modrost duše,
ki prihaja iz naše globine
in razsvetljuje vsak aspekt življenja, brez izjeme,
in razrešuje vse naše probleme.

* * *

Do notranjega stanja spoznavanja
je mogoče priti preko popolnega ne-odpora,
iz katerega izhaja neposredno in takojšnje delovanje,
stanje, v katerem obstaja valovanje navzven in navznoter,
brez prekinitve in oviranja.

* * *

Vsak od nas mora priti do svojega lastnega razumevanja
v popolni neodvisnosti od pritiska propagande,
od namigov in vplivov drugih,
s povsem naravnim stanjem uma in srca,
z vso gorečnostjo glede na Resnico.

* * *

Razumevanje ne prihaja iz knjig,
ampak iz življenja, če ga živimo inteligentno.

V nas mora obstajati razumevanje o nas samih,
takšnih kot smo,
zavestnost o tem,
kako nizko se spustimo
v našem razmišljanju, presojanju in ravnanju,
v naših odnosih in v vseh načinih,
na katere vplivamo na druge.

* * *

Um nas s svojim neprestanim brbotanjem
odvrča od samo-razumevanja;
bolj, ko je oseba intelektualna,
težje se obrne navznoter in se razume.

* * *

Če razumemo, živimo z razlikovanjem,
zavračamo, kar ni resnično in pravilno.
Takrat se z lahkoto nadziramo,
v popolnosti in brez kakršnegakoli nasilja nad našo naravo.

* * *

Razumevanje, ki je sveže in čisto,
mora biti osvobojeno raznih vplivov sveta.

* * *

V primerjavi s tistim globokim razumevanjem,
iz katerega edino izhaja primerno delovanje,
je vse, kar bi lahko iskali,
brez pomena in smisla.

* * *

Resnično razumevanje se bo porodilo le takrat,
ko bomo izkušali resnico,
ne pa si jo le predstavljali ali o njej razmišljali.

Človek se mora najprej zavedati omejitev svojega razumevanja,
šele nato bo sposoben nadaljevati,
ne da bi se vkopal v rove svojih samo-potrjujočih misli in predstav.

* * *

Ko zaznavamo, razumemo in uresničujemo resnico o nečem,
potem lahko delujemo v skladu z njo;
delovanje poteka samodejno.

* * *

Naše lastne motive in miselne procese
je mogoče spoznati in razumeti le,
če jim posvetimo pozornost.

* * *

Človek je sposoben razumeti vse stvari,
ki obstajajo v tem kompleksnem in raznovrstnem vesolju,
kajti v njem obstaja narava čistega poznavanja,
ki se pojavi takrat,
ko so iz narave, ki jo izraža sedaj,
odstranjeni vsi predsodki, vsa trdota in vse zapreke.

* * *

To, kar potrebujemo,
je razumevanje tistih temeljnih stvari,
ki bodo spremenile celotno človekovo naravo in nagnjenja,
kakršna so sedaj.

* * *

Izvirnost in razumevanje,
ki pomenita človekovo lastno svobodno presojanje,
sta edina realna osnova,
na kateri lahko stojimo,
ali pa se z nje premaknemo naprej.

Vedno je potrebno novo razumevanje;
novo, ne v smislu neke nove fantazije ali vtisa,
ampak kot manifestacija nove kvalitete v naših življenjih.

* * *

Moramo se zaznati in se soočiti s takšnimi kot smo
in ne bežati od sebe v nek prijeten svet domišljije ali fantazije.

* * *

Potrebno nam je razumevanje življenja in vseh njegovih izrazov
in ne toliko razumevanje materialnih stvari.
Drugega človeka lahko srečamo kot prijatelja le na osnovi humanosti,
ki poraja nekatere od najlepših življenjskih izrazov.

* * *

Človek mora globoko razumeti resnico o sebi,
preden lahko pride v njegovem življenju
do kakršnekoli resnične spremembe.

* * *

Da bi se spoznali in razumeli takšne kot smo,
je potreben vpogled,
je potrebna gorečnost namena in mirno razpoloženje,
brez predsodkov.

* * *

To, kar je najbolj potrebno,
zato da se pripravimo za resnično razumevanje,
je stanje notranjega miru in sprejemljivosti za Resnico.

* * *

Če hoče ravnati pravilno,
človek ne potrebuje le osvobojenosti od umetnih omejitev in navad,
ampak tudi razumevanje in modrost.

Razumevanje v pravem smislu pomeni povratek h koreninam,
k izvoru vsakega problema;
je kopanje pod površino zunanjega videza ali pojava
in zaznavanje njegovega notranjega aspekta,
narave, smisla in pomena sil,
ki so ga proizvedle.

* * *

Katerokoli resnično razumevanje narave celovitosti,
ki vključuje nas same, vse življenje in veselje,
mora zaobjeti,
ne le površinske videze, ampak tudi notranje globine in aspekte,
ki zahtevajo najbolj subtilno zaznavo;
to mora biti razumevanje,
ki se širi iz središča k obodu.

* * *

Naše razumevanje mora počivati na naravi odprtosti in občutljivosti,
ne pa na trdih predstavah in navadah mišljenja,
ki preprečijo sporočila te narave.

* * *

To, kar danes potrebuje človek,
ni nekaj več tega, kar že ima in česar se veseli,
razmišljanje, ki je zgrajeno na njegovih odzivih na stvari,
ampak razumevanje, ki vidi skozi te odzive
in ustvari notranjo svobodo in mir.

* * *

Vedno novo razumevanje je tisto,
v katerem ni kristalizacije,
ampak vedno sveže delovanje,
pri katerem mišljenje ne temelji na statičnih predstavah,

ki se mehansko vlečejo iz preteklosti,
ampak ki se sveže porajajo iz tiste temeljne narave zavesti,
v kateri so skriti izviri življenja.

Bratstvo

Bratstvo obstaja v Naravi kot realnost,
najsi ga zaznavamo ali ne;
čutenje Enega Življenja vključuje vse različnosti,
ki počivajo v tej realnosti.

* * *

Če v naravi življenja obstaja napredovanje ali gibanje iz Enega Jedra,
smo mi vsi soudeleženci tega gibanja;
si smo medsebojno povezani z vezmi neizbežnega Bratstva.

* * *

Polna uresničitev Bratstva, ki obstaja v Naravi,
zahteva odprtost in sposobnost univerzalnega sočutja.
Svetovljanstvo resničnega in večnega človeka
lahko odseva v vsakem aspektu življenja.

* * *

Ni dovolj le to, da spoznamo naše izvorno Bratstvo,
ampak mora obstajati tudi spretnost in modrost
v obravnavi zunanjih razlik, neenakosti razvoja in okoliščin.

* * *

Bratstvo vključuje pravičnost med različnimi posamezniki in ljudstvi,
harmonijo na ravni razumevanja in čutenja
ter sodelovanje na ravni praktičnega ravnanja in delovanja.

* * *

Bratstvo mora odsevati v naših življenjih
in postati do zadnje stopnje praktično;
s tem bomo osvobodili sile,
ki nas obnavljajo.

Ko si popolnoma neoseben,
ne moreš biti drugega kot bratski do ljudi,
s katerimi prihajaš v stik.

* * *

Ko bomo odstranili napačne načine mišljenja in čutenja,
bo Duh Bratstva vzbrstel naravno.

* * *

Ko za zunanjo fasado ali masko obstaja duh Bratstva,
potem čutenje enosti
poraja svobodno in naravno sodelovanje na vseh področjih -
političnem, ekonomskem, intelektualnem, kulturnem in vseh drugih.

* * *

Če naj obstaja bratstvo v delovanju,
moramo najprej imeti čutenje bratstva;
izraziti ga moramo v našem mišljenju, čutenju in presojanju drugih,
v našem celotnem obnašanju, vključno z vsakim dejanjem.

* * *

Ko obstaja resnično Bratstvo,
je človekova edina želja to,
da bi se razcvetelo vse,
kar je v drugem najboljše, najbolj čisto in najbolj čudovito.

* * *

Ljudem je namenjeno, da se srečujejo s soljudmi v duhu razumevanja
in da so zainteresirani drug za drugega
ter si želijo sodelovati na različne načine,
v medsebojno obogatitev in korist.

Bratstvo na psihološki ravni pomeni
pozitiven interes in čutenje za druge,
njih razumevanje.

* * *

Bratstvo ima svoje korenine v globoki realnosti,
ki lahko preobrazi naša življenja in našo držo,
ne le do človeških bitij,
ampak tudi do življenja v vsaki obliki.

* * *

V vsakem od nas mora nastopiti svitanje novega čutenja,
novega zaznavanja,
brez katerega ni mogoče ustvariti Bratstva v realnosti,
oziroma, poiskati poti,
ki vodijo do najbolj zaželenega skupnega cilja,
najsi ga imenujemo mir, sreča, resnica,
ali s kakšnim drugim imenom.

* * *

Naj vsi obstoječi družbeni in politični sistemi ostajajo takšni kot so,
nepopolni in nezadovoljivi;
če jim damo izviren občutek in spoznanje o osnovni resnici Bratstva,
bo svet priča čudežne spremembe.

Duh, duhovnost

Duh je vedno eden.
Razlike, ki se pojavijo
v njegovih brezštevilnih manifestacijah in načinih delovanja,
so posledica oblik, ki ga obdajajo in zastirajo,
posledica vrste materije, s katero je povezan.

* * *

Da bi človek lahko karkoli spoznal o resnici Duha,
morata biti njegova narava in um
popolnoma očiščena vseh obstoječih predstav,
ki imajo svojo lastno naravo in um,
kot tudi svojo osnovo in temelj.

* * *

Biti resnično duhoven pomeni biti popolnoma nedoločen v srcu;
je stanje bivanja, v katerem ni nič pokvarjenega,
nobenega elementa razpada, zato,
ker se ne povezuje z ničemer, kar je uničljivo.

* * *

Življenje v svoji enosti in svobodi in Duh sta eno in isto.
Energija v njiju, ko se razvija,
manifestira skrito harmonijo,
ki se v svetu materije pojavi kot ravnovesje,
poleže različne elemente in procese
ter ohrani v sebi kvaliteto popolnosti.

* * *

Ko v človeku vzbrsti duhovno seme,
iz zemlje, kjer je bilo dolgo zakopano,
razvije lepoto svoje lastne narave in edinstvenosti.

Za vsakim življenjskim impulzom obstajata duhovni model in ideja.
Življenje si poskuša pridobiti obliko ali organ za svoje lastno delovanje,
v skladu s tem modelom, ko sledi smerem te ideje.

* * *

Duh je v svoji božanskosti Poln Prostor;
iz njega ni mogoče nič odvzeti in nič dodati.
Je onstran prostora in časa;
in pred skrivnostjo njegove narave se umikajo besede in celo misli,
kot krila ptice v razredčenem zraku.

* * *

Da bi se naša zavestnost lahko spojila z Duhom,
mora biti popolnoma odprta navznoter
in občutljiva za njegov vpliv.
Takrat se združi s tem,
kar je onstran njene ravni,
s skrivnostjo Duha.

* * *

Karkoli je duhovno, se lahko manifestira le v stanju svobode.

* * *

Duh ne trpi zaradi igre nasprotij.
Vsa nasprotja prenehajo obstajati,
ko človek doseže njegovo področje,
kjer se spremenijo, preobrazijo in združijo v tisti tip energije,
ki je obstajal kot enost, preden so se pojavile dvojnosti.

* * *

Človek,
ki je resnično duhoven,
je tudi tisti,
ki se nahaja v stanju notranje harmonije z življenjem v vsaki obliki.

Zavest, v svoji čisti duhovni kvaliteti,
se pojavi le na osnovi,
ki je očiščena vseh starih predstav in vtisov,
prenesenih iz preteklosti.
Sije z jasno inteligenco,
osvobodjena kakršnegakoli bremena ali vezi.

* * *

Narava Duha se razkriva kot narava,
ki se ne istoveti
z raso, narodom, religijo, lastnino ali čemerkoli drugim,
kar je lastno obstoju v svetu materije.

* * *

Duhovna zavest je zavest,
ki je osvobodjena kakršnekoli povezave s preteklostjo,
je vedno v sedanjosti in vedno nova;
odseva in se odziva na lepoto v vsaki obliki.

* * *

Ker je Duh brezobličn,
je njegova narava spoznavna le preko njegovih manifestacij.
Z njegovega zornega kota je evolucija
razvijanje vse lepote, harmonije, logike in zmožnosti,
ki latentno počivajo v njem,
ne-zaznane in nerazodete,
enako, kot je lepota cvetočega drevesa nerazodeta v semenu.

* * *

Duhovni naravi ni potrebna nobena preobrazba;
ona se razvija, odpira kot cvet s svojimi cvetnimi listi,
harmonično in čudovito urejeno,
pri čemer so cvetni listi moči in sposobnosti,
ki pripadajo duhovnemu Jaz-u človeka.

Ko vemo, kaj je v nas duhovnega,
to prepoznamo tudi v vseh bitjih in stvareh.

* * *

To, kar človek je in počne,
predstavlja mero in stopnjo njegove duhovnosti
in ne skladnost s katerimkoli zunanjim vzorcem ali religiozno obliko.

* * *

Resnično duhoven človek ni omejen s kakršnokoli etiketo;
v njem ne obstaja površina odpora,
ki bi odbijala sile, ki delujejo nanj od zunaj.
To, kar se ga dotakne, je zabeleženo, dojetno in nato odide.

* * *

Na posvetne stvari sveta moramo gledati z očmi Duha
in ne gledati na duhovne stvari z očmi mesa,
kar običajno počnemo.

* * *

Duhovno je resnično lepo;
je vedno novo;
je transcendentna resnica in primer čistosti.

* * *

Pridobivanje duhovnega razumevanja zahteva mirno ločitev,
ne-osebnost, osvobojenost od privlačnosti in odbojnosti,
pripravljenost na obravnavo vsega glede na lastne zasluge.

* * *

Le, ko se je človek pripravljen odpovedati vsemu,
vsakemu cilju in namenu,
in ko stoji sam,
se lahko v njem rodi stanje duhovnosti.

Mladost v srcu je znamenje resnično duhovnega človeka,
kot je to tudi izjemna preprostost,
ki odstrani vse nebistveno.

* * *

V duhovni naravi obstaja stanje samo-odpovedi.
V taki odpovedi je resnica človeka, ki deluje;
ko se umakne jaz, se pojavi resnica.

* * *

Narava Duha je dajanje,
in to dajanje je mogoče prevesti v različne izraze;
ljubezen in predaja sta popolno dajanje človeka.

* * *

Duhovno je harmonično, življenjsko, blaženo.

* * *

Iz svobodnega življenja se porodijo tiste kvalitete,
ki pripadajo duhovni naravi človeka;
ne le ljubezen,
ampak tudi moč, modrost, lepota,
preprostost, vpogled in mnoge druge.

* * *

V naravi Duha počiva resničen pomen vsakega individualnega obstoja,
skritega v tem pojavu življenja, najsi ga zaznamo ali ne.

* * *

Naša predstava, kaj je duhovno, nepopolna, kot je lahko,
temelji na namigih,
ki se pojavijo v tistih občasnih trenutkih v naših življenjih,
ko je jaz daleč ali pa miren, čeprav ni mrtev.
To so trenutki ljubezni, popolne lepote in sreče.

Resnično duhovni človek, v realnosti, v svojem srcu,
ne poseduje prav ničesar,
čeprav lahko ohranja materialno lastnino,
ki so jo karma, zakon zemlje, ali okoliščine položile v njegove roke.

* * *

Duhovna narava
je narava človekove zavesti v svoji izvorni, prvotni čistosti.

* * *

V človeku lahko obstaja popolna povezava med prijaznostjo in močjo.
Ta povezava vedno obstaja v duhovni naravi.

* * *

V tej isti naravi, ki jo resnično lahko opišemo kot duhovno,
sta intimnost stika z drugimi,
odnos, ki prodira v njihove notranje narave
po eni strani in samostojnost ter čistost po drugi,
enako prisotna kot stanje ali kot sposobnost.

* * *

V Duhu obstaja neskončnost pomenov ljubezni in lepote;
in naravo, v katero lahko vstopi ta neskončnost,
je mogoče spoznati v človekovem srcu,
ko je to čisto in dovolj ponižno, da jo lahko spozna.

* * *

Duša v svoji resnični naravi ne more izkrivljati
in je zato sprejemnik ali medij
za najbolj sveže vode življenja.

* * *

Duhovna zavest vidi resnično in tudi poetično,
kajti vidi resnico, ki pripada duši stvari,
resnico, ki je onstran dosega formalnega, omejenega uma.

Narava, ki bi jo lahko imenovali duhovna,
je vedno prisotna v znamenju izjemne občutljivosti,
inteligence, ki se takoj odziva na najmanjši dotik
in se poraja iz zaznave resnice,
povezane s tem, kar se je dotakne.

* * *

Duh je mogoče spoznati le preko uresničitve narave, ki je v nas;
takrat ga vidimo kot nas same.

* * *

Duhovna narava je podobna tečajem,
ki so oddaljeni od poti,
idejam in kreacijam sveta.
Je nekaj edinstvenega in oddaljenega,
ki se manifestira le,
ko opustimo vse, kar ceni ta svet,
vendar ne na zunaj ali razkazujoče,
ampak notranje, v svojem srcu.

* * *

Duh je Življenje v svojem izviru,
kjer obstaja v vsej svoji čistosti, svoji polnosti,
polni moči in nenadkriljivosti.
Morda je to tisto, kar bi lahko imenovali eliksir življenja.

* * *

Nič se ne more poroditi v duhovni naravi,
če ni konsistentno z Enostjo,
ki presega vse dvojnosti.

* * *

Ker je v nas prisotna božanska iskra ali Duh,
iz nje jemljemo sposobnost ustvarjanja dobrega in lepega.

V duhovnosti ni drže.
Resnično duhovni človek se odziva na potrebe trenutka
in deluje na najbolj naraven način.

* * *

Celo na fizični ravni
je delovanje duhovne narave podobno letu ptice -
spontano, neovirano od nasprotnih impulzov ali navzkrižnih namenov,
svobodno, čeprav se giblje proti določenemu cilju.

* * *

Mi se moramo poduhoviti, da bi postali posoda,
v katero se lahko izlije vino svežega duhovnega življenja,
za dobro sveta,
za preobrazbo njegovega mišljenja in delovanja.

* * *

Le narava je tista, ki je odprta in se širi kot nebo,
brezmadežno, da lahko odseva univerzalnost Duha,
duhovnost v pravem smislu.

* * *

Tisti, ki je duhovno samo-zavesten ni resnično duhoven.

* * *

Človekova celotna narava,
to, kar je človek v svoji notranjosti,
se lahko podredi preobrazbi,
ki jo dvigne s splošne ravni zemeljsko vezanega človeštva v stanje,
ki ga lahko opišemo kot resnično božansko ali duhovno.

Umetnost življenja

Od vseh umetnosti, ki obstajajo,
je življenje najtežja kot tudi najbolj zahtevna.
Izraziti mora resnico, ki je preprosta, a mnogolična, prilagodljiva,
a nikoli drugačna od resnice, ki jo nosi v sebi.
Izkušnja življenja je navsezadnje izkušanje naše narave,
ki se kaže kot lepota, kot ljubezen, kot resnica.

* * *

Če je človek resnično obziren in notranje spoštljiv do drugih,
ne potrebuje etičnega kodeksa ali pravil,
ampak instinktivno ve,
kako naj se vede in deluje v vseh okoliščinah.

* * *

Obstaja način življenja, ki omogoča modrosti, da se zasveti v človeku,
Resnici, da privre iz notranjosti.

* * *

Razcvet vsakega trenutka v sebi ustrezno lepoto
je služenje najvišjemu namenu življenja.

* * *

Življenje postane lepo,
ko ga živimo s poznavanjem njegovega globokega namena in pomena,
ki se manifestira v vseh živih stvareh.

* * *

Mi lahko živimo v svetu in ne hodimo po temi njegovih poti,
ampak v luči lastnega razumevanja modrosti,
ki pripada enemu Jaz-u,
ki presega, čeprav obstaja v srcu vsakega bitja.

Živimo naša življenja na tak način,
da bodo postala vse bolj in bolj raziskovalno popotovanje,
proces razsvetlitve.

* * *

Obstaja lahko način življenja,
v katerem obstaja nenehno svež pristop do vsake in vseh stvari,
ki pridejo v naš pogled,
in ne le statičen odnos,
ki je omejen ali izkrivljen glede na čas in uporabo.

* * *

Umetnost življenja se manifestira, ko je popolna,
na najbolj naraven način,
z lepoto, ljubeznijo, razumevanjem, krepostjo in načini delovanja,
ki pripadajo naši najboljši naravi.

* * *

Če bo človek živel svoje življenje, ne da bi nanj vplivali drugi,
tako, da bo deloval iz notranjega čutenja svoje resnične odgovornosti
in po svoji lastni, čisti, individualni presoji,
bo prišel do velikih odkritij.

* * *

Nič ni bolj dinamičnega kot življenje;
če človek živi lepo življenje,
tudi, če je neopažen,
oddaljen od sestajanja ljudi in javnih glasil,
bo že sam njegov način življenja,
njegove misli, čustva in navdihi,
pomagal vsem drugim na načine,
ki so nam znani,
kajti vsi smo le deli ene celote.

Dokler obstaja mera reda in harmonije,
ki pomeni tudi notranji mir,
je mogoče,
da človek živi učinkovito ali na notranje zadovoljiv način.

* * *

Celoten podvig življenja mora pomeniti razvoj tega,
kar je globoko v nas,
in prinesiti na svetlo resnico,
ki je znotraj nas,
ter počakati,
da se dvigne, razcveti in napolni svet s svojim vonjem in lepoto.

* * *

Živeti lahko pomeni, da se ne jemljemo preveč resno,
da živimo umirjeno celo takrat,
ko se soočamo s težavami in smo odeti s skrbmi.

* * *

Če naj bi se um in duša združila,
če je to naš resnični cilj,
se to lahko zgodi le z neosebним načinom življenja,
osvobojenim sebičnosti, lepšim in v pomoč,
v vsakem smislu.

* * *

Vedno so življenjske okoliščine, pogoji in problemi tisti,
ki pripeljejo na svetlo in preizkusijo to,
kar bi sicer ostalo skrito v vsakem od nas.

* * *

Življenje je lahko pustolovščina,
če ga človek živi z svojo energijo,
širokosrčno in z inteligenco.

Obstaja način življenja, ki preobrazi celotno človekovo naravo,
tako, da skoznjo posvetita notranja resnica in lepota.
Ta način je način celovitosti, je življenje brez zadržkov,
stanje bivanja, ki se odziva na lepo v vsakem človeku,
vsakem predmetu in pojavu.

* * *

V vsakem človeku obstaja zmožnost življenja na tak način,
da postane svetu svetilnik in vir blagoslova.

* * *

Ko človek začne živeti življenje resnice,đ
razvija občutek za perspektivo in vrednote;
ne predstavlja le govorjenje o resnici in delovanje po resnici,
ampak tudi v ljubezni do čutenja biti resnicoljuben.

* * *

Človekova prva skrb bi morala biti,
kako živeti naša življenja tu in sedaj,
preprosto, lepo, inteligentno in nesebično kot le lahko.

* * *

Če naj bi bili idealisti, perfekcionisti, umetniki v življenju,
moramo spoznati, da je bistvo naše umetnosti v tem,
da nismo izumetničeni.

Ko se odmaknemo od kakršnekoli izumetničenosti,
vsakega pretiravanja in pomanjšanja,
smo v celoti naravni in resnični.

Pot

To, kar poznamo kot Pot,
je dejansko vsestranski razvoj vseh plati človekovega resničnega bitja,
ki ga pripravi za ljubezen in sočutje,
za vse poznavanje bistvenega, ki je celovito in polno,
za nesebično delovanje,
porojeno iz globokega razumevanja in dojetanja vseh stvari,
s katerimi je človek povezan.

* * *

Pot moramo enačiti z življenjem, ker je to celovit proces,
ki ga označuje popolna preobrazba
vsakega aspekta človekovega življenja.

* * *

Če naj bi živeli inteligentno,
si moramo ustvariti lastno pot,
po kateri bomo stopali iz trenutka v trenutek.
To je tisto, kar prinaša preobrazbo,
cvetenje božanskega semena v človeku
in kar imenujemo Pot.

* * *

Pot, kakorkoli jo že imenujemo,
kliče po popolni revoluciji v človeku,
ki ga preobrazi v novo bitje,
v tem smislu, da ne prihaja do preoblikovanja starega,
ampak da se pojavi tako,
kot da ne bi prišla od nikoder,
oziroma iz neke neznane dimenzije.
V poskusu, da bi se naučili in izpolnili to,

kar je pravilno, resnično in dobro,
je resničen napredek,
ne pa v tem, da nekam pridemo.

* * *

Pot do duhovne realnosti je v naši notranjosti.
To je pot samo-zavedanja,
razlikovanja med resničnim in lažnim v vsem,
s čemer se človek sreča.

* * *

Okultna ali duhovna Pot in življenje v stanju preobrazbe
sta ena in ista stvar.

* * *

Pot ne poteka po plitvinah,
ampak v tistih globinah človekove narave,
ki bi jih morali šele obuditi v polno delovanje in razcvet.

* * *

Prvi aspekt tega, kar pomeni Pot,
je ponovna pridobitev temeljne enosti človekovega bivanja,
ki sedaj ni očitna zaradi nasprotij v njegovem umu in čustvih.

* * *

Na Pot lahko stopimo le z notranjo človekovo svetlobo;
ne glede na to, kako blizu svojemu učitelju je lahko človek,
mu ta lahko le nakaže smer, predlaga ravnanje.

* * *

Okultna Pot vključuje
radikalno in popolno spremembo v posamezniku.
In ta sprememba se začne v trenutku,
ko se posameznik zave te potrebe in zazna njeno naravo.

Stopanje po duhovni Poti vključuje
stalno naraščajočo harmonizacijo človekove celotne narave,
ki prinaša čutenje notranje obogatitve
in obenem ustvari stanje preprostosti.

To je stanje razvijajoče se rože,
ki odpira vedno nove cvetne liste
in sočasno razkriva globino njihove enosti.

* * *

Vse sile agresije, ki počivajo v nas
in se porajajo iz vezi ter ustvarjajo ovire in zaplete,
moramo uničiti s samo-razumevanjem.
Človeka vodi po okultni Poti povsem drugačna vrsta energije.

* * *

Tisti, ki se giblje po duhovni Poti,
se mora odmakniti od nevednega sveta,
načinov mišljenja in reakcij,
ki so običajne za tiste,
ki nase gledajo kot na elito.

* * *

Hoditi po Poti pomeni priti do popolne notranje spremembe.
To je mogoče izpolniti le z osvobojeno inteligenco,
z objektivnostjo glede sebe,
s pozornostjo na vse, kar se dogaja v človeku,
najsi je dobro ali slabo.

* * *

To, kar imenujemo Pot,
je proces mnogovrstnih sprememb,
vendar v dosežku popolne harmonizacije človekovega bivanja,
v stanju popolne celovitosti.

Mi bomo našli pot veliko lažje,
če kultiviramo našo zaznavo stvari,
stanje uma in srca,
v katerem občutimo resnico,
ne pa da se naslanjamo na pozitivno mišljenje,
ki nas tako pogosto zapelje.

* * *

Ko se človekova narava osvobodi
vsakega vnaprej zamišljenega cilja, namena, upanja in želje,
ko se človek nahaja v stanju "ničnosti,"
ki je svoboda z drugega zornega kota,
potem njegova narava doseže svojo lastno usodo.

* * *

Pot, ki je način življenja,
in človek, v svoji najbolj čisti, resnični naravi,
morata postati eno in isto.

* * *

Da bi se lahko povzpeli na višine, kjer je zrak miren,
človeka ne smejo ovirati težave,
ampak mora imeti voljo, da jih preseže.

* * *

Na okultni Poti moramo biti v stiku in odprti do življenja v vsaki obliki,
ne da bi nas oviral zid okoli nas ali neka prepoved.

Obenem moramo stati samostojno,
tako da nas vodi le naša notranja luč.

* * *

Sprememba, ki se zgodi na Poti,
je proces osvoboditve človeka iz zapletov, utvar in teže smrti.

Proti zvezdam

Vsak človek je v svojem resničnem bitju
zvezda na prostranstvu duhovnega neba,
najsi njegovo življenje zgleda
še tako malenkostno, dolgočasno in omejeno,
ali pa razsežno in morda zelo vplivno.

* * *

Napredek ali napredovanje naših soljudi mora biti cilj,
ki vedno sveti pred nami kot zvezda vodnica.

* * *

Nebo, v katerega zremo, se lahko blešči od zvezd,
vendar človek ne more posedovati ne neba ne zvezd.

* * *

Človek gleda na zvezdo z zelo velike razdalje,
občuduje in spoštuje njeno bleščanje in lepoto.
Na enak način lahko celo od daleč vidimo zvezdo Resnice,
če gledamo v pravi smeri in z iskreno ter gorečo željo, da bi jo našli.

* * *

Vsakemu od nas je na vrhu našega razvoja usojeno,
da prevzame mesto kot zvezda pravičnosti
v svoji lastni nebeški širini in dolžini,
ne glede na to, kako medlo pada naša svetloba na obzorja naše zemlje.

Adept ali Mojster

Adept ali osvobojeno Bitje je veliko bolj duhovna realnost
kot pa nek objektivni človek.

Je utelešenje Resnice.

* * *

Mojster je v svojem resničnem pomenu človek,
ki je presegel svoje zemeljske omejitve,
je Duh, ki prebiva v njem
in ki označuje njegov celoten videz in način delovanja.
Tisti, ki je učenec Mojstra, je dejansko učenec Resnice.

* * *

Duhovnost razvitega človeka je kot sveže cvetje,
z vso njegovo čistostjo in ljubkostjo,
ki ima svoj neuničljiv koren v nebeškem svetu.

* * *

Vsa Velika Bitja, ki jih je proizvedel svet,đ
so pokazala globoko spoštovanje do življenja in do svobode,
ki jo potrebuje vsaka enota življenja za svoje veselje,
za svoj naravni izraz in gibanje.

* * *

Ko obstaja čisti duh altruizma ali ljubezni v človeku in v mislih,
ki iz njega izhajajo,
se k njemu usmeri pozornost Adeptov.

* * *

Osvobojeni človek je ob vsej svoji modrosti,
v svojem srcu in bivanju, v svoji zavesti, vedno svež,
kot novorojeni otrok.

Univerzalni Krist je realnost, ki ne pripada temu svetu,
ampak pripada srcu vsakega bitja.
Dovoljeno nam je notranje živeti
v sončni svetlobi Njegove prisotnosti in širiti njene žarke navzven.

* * *

Adepti so razcvet človeškega drevesa življenja in zavesti.
V Njih je prisotna ne-ovenela kvaliteta nesmrtnega Principa,
iz katerega se je razvil vsak od Njih.

* * *

Riši je Prerok bistva stvari,
z vizijo,
ki lahko prodre v naravo vseh stvari, ki obstajajo,
resnično srce njihovega bivanja.

* * *

V vsakem Adeptu obstaja izjemna povezava
edinstvene in različne individualnosti ter univerzalnosti,
ki ga naredi notranje eno z vsemi bitji,
z vsem življenjem.

* * *

Osvobojeni človek, ki je popoln,
ne prenaša ničesar iz preteklosti;
je uredil svoj račun;
v svoji notranji naravi je svež, čist in ves čas nov.

* * *

Narava, ki jo uteleša Mojster,
je tako različna od naše kot cvetlica od prgišča zemlje.

Veliki Učitelji so bolj povezani
z etičnimi principi in praktičnim aspektom stvari
kot z intelektualiziranjem.

* * *

Za oči Mojstra so vse stvari, ki nam pripadajo, vidne.
Njegova presoja je razumljiva
in nas presoja bolj po motivih za naše delovanje
kot po zunanjih rezultatih delovanja.

* * *

Adept je dejansko del Narave,
vendar pa njen višji del;
On deluje v skladu z zakoni Duha
in je zbiralnik duhovnih sil.

* * *

Da bi spoznali Mojstra,
morate biti sposobni videti ali čutiti nekaj o njegovi naravi,
o kvaliteti njegove zavesti.

* * *

Duh, ki se manifestira v Adeptu,
je nezemeljski duh,
je brez odtenka tiste posvetnosti,
ki označuje naše misli, držo in delovanje.

* * *

Adept je bitje,
ki je popolnoma zbrisalo svojo preteklost,
svojo psihično dediščino.
Narava, ki jo kaže,
se zdi kot da je prišla v obstoj iz nekega neznanega vira.

Narava Popolnega Bitja je primerljiva s tisto popolnostjo v Naravi,
ki se izraža z mnogocvetno cvetlico.

* * *

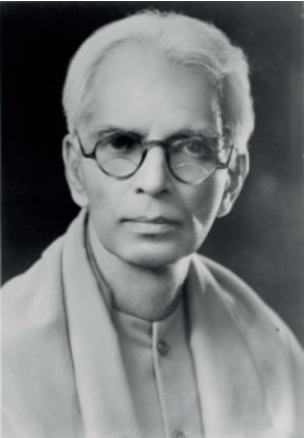
Bistvo Adeptovega bivanja,
lepota njegove narave,
resnica o tem, kaj je,
lahko prebudi človekovo spontano ljubezen in občudovanje.

* * *

Le, če smo lahko vsaj malo podobni Mojstru,
ga bomo spoznali takšnega kot je.

* * *

Ali ne bi moglo priti v nas do konstruktivne,
popolnoma mirne in lepe revolucije,
kot sprememba, ki se zgodi, ko odide zima in se začne pomlad?
Do te vrste spremembe ali preobrazbe
ahko pride le od znotraj,
iz tihih globin človekovega srca.

NILAKANTA SRI RAM se je rodil v teozofski družini 15. decembra 1889 v Akhilandapuramu, v pokrajini Tanjavur v Indiji. Srednjo šolo je obiskoval v Madrasu (danes Chennai) in nato diplomiral iz matematike na Univerzi v Madrasu. Kmalu po diplomi se je vključil v delo Teozofskega društva kot osebni pomočnik predsednice Annie Besant. Začel je kot učitelj v teozofskih šolah in obenem pomagal urednikovati pri založniških dejavnostih. Vključil se je tudi v politično delovanje v okviru Home Rule in pomagal zasnovati

Commonwealth of India Bill, ki je bil predstavljen v angleškem parlamentu leta 1920. Med predsednikovanjem G. S. Arundalea in C. Jinarajadase je zasedal položaj zakladnika (1937-39), tajnika (1939-41) in podpredsednika (1942-1946) Teozofskega društva. Ob zaključku mandata C. Jinarajadase leta 1953 je bil izvoljen na položaj predsednika. Odlikoval se je po svoji prijaznosti in strpnosti ter med svojim predsedovanjem opogumljal v prihodnost usmerjen, odprt odnos do teozofije in delovanje Teozofskega društva.

Kot predsednik Teozofskega društva je mnogo potoval in predaval po Indiji, Evropi, Združenih državah, Avstraliji in Novi Zelandiji, pa tudi Srednji in Južni Ameriki. Njegova predavanja je odlikovalo globoko razumevanje in naklonjenost do poslušalcev. Svoje temeljito poznavanje vzhodne modrosti je povezoval s spoznanji sodobne znanosti in teme njegovih predavanj so se dotaknile praktično vseh vidikov življenja in predvsem etike, vzgoje, ekonomije, prava, umetnosti in politike. V svojem dvajsetletnem predsedovanju Teozofskemu društvu je popolnoma spremenil vizijo Teozofskega društva. Naslonil se je na temeljna sporočila ustanoviteljev društva in zagovarjal pomembnost popolne svobode članov pri raziskovanju duhovnega življenja in razširil obseg tega raziskovanja na številne probleme, povezane z usodo človeka. Spodbujal je objavljanje teozofskih del v nacionalnih jezikih in postavil novo stavbo za namene Adyar Library and Research Centre (Adyarske knjižnice in raziskovalnega centra) ter obogatil delovanje založbe Theosophical Publishing House in tiskarne Vasanta Press.

Pomemben dogodek pod vodstvom Sri Rama je bil svetovni kongres Teozofskega društva leta 1966 v Salzburgu, na katerega je Sri Ram osebno povabil člane obnovljenega Teozofskega društva v Jugoslaviji in za njih priredil poseben sprejem.

Umril je 8. aprila 1973.